

Μαθήματα Θεολογίας (Μέρος Β') - Η ανατροπή της

Γιατί οι βάσεις της Θεολογίας είναι σαθρές

Στην προηγούμενη ανάρτηση (Μέρος Α') είδαμε συνοπτικά όλη τη δογματική Ορθόδοξη Θεολογία, δηλαδή τη βάση της πίστης του ποιμνίου και της ύπαρξης της Εκκλησίας. Σαν Εκκλησία φυσικά αναφέρομαι στην Ορθόδοξη αν και αναφέρθηκαν κάποιες μικροδιαφορές με την Καθολική αντίστοιχη.

Υπενθυμίζω ότι η Ορθόδοξη Θεολογία διδάσκεται στα ελληνικά πανεπιστήμια και φιλοδοξεί να φαίνεται “επιστημονική”. Σε αυτή τη δημοσίευση θα γίνει μια λογική κριτική της που δείχνει ότι έχει σοβαρά θέματα που δεν στέκονται λογικά σήμερα και δεν είναι εύκολο να επιλυθούν, όσες ερμηνείες και να γίνουν για να την προσαρμόσουν σε μια αληθινή πραγματικότητα. Το χειρότερο είναι ότι με επιστημονικοφανή τρόπο, διαιωνίζονται μεσαιωνικές πρακτικές και στρεβλές καταστάσεις που επηρεάζουν την κοινωνία μας με αρνητικό τρόπο και φυσικά δεν έχει καμία θέση σαν μάθημα σε κανένα πανεπιστήμιο που σέβεται την επιστημονικότητά του.

Περιεχόμενα

1. Μονοθεϊσμός;
2. Η ιστορικότητα του Ιησού
3. Μια διασκεδαστική παρέα
4. Παλαιά Διαθήκη, Πρόσωπο και Ομοούσιο
5. Ο εξωκοσμικός θεός και ο εξαρτώμενος κόσμος
6. Οι αντιφατικές ιδιότητες του Θεού
7. Το προπατορικό, η αγαθότητα του Θεού και η ελεύθερη βούληση
8. Το προπατορικό και η σχέση του με την Ανάσταση
9. Αγάπη και μόνο αγάπη
10. Η γέννηση εκ παρθένου χωρίς ανδρικό σπέρμα

11. Η “αποστολική διαδοχή”
12. Η Μετάληψη, τα “μυστήρια” και τα πνεύματα
13. Το πρόβλημα της ψυχής και η ανάσταση των σωμάτων
14. Η επιστήμη της Αγίας Γραφής
15. Αλλάζει ο Θεός γνώμη;
16. Προφήτες, άγιοι και εμπειρία
17. Επίλογος

1. Μονοθεϊσμός;

1.1 Το τελικό αποτέλεσμα του πως είναι ο Θεός, και της “λογικής” του “3 σε 1” κατά την Ορθοδοξία, είναι το αποτέλεσμα θεολογικών νοητικών ακροβασιών της εποχής του τέλους του 2^{ου} με 4^ο αι., που είχαν ένα μόνο ξεκάθαρο σκοπό: Να εντάξουν στον γιαχβεϊκό μονοθεϊσμό της *Παλαιάς Διαθήκης*, τον Ιησού της *Καινής Διαθήκης* και να παραμείνει μονοθεϊσμός, χωρίς να υπονοείται ποτέ ότι μπορούν ποτέ να έρθουν σε σύγκρουση οι δύο αυτοί διαφορετικοί θεοί, εξωραίζοντας έτσι τελικά την μοχθηρία του Γιαχβέ της *Παλαιάς Διαθήκης*, αφού συναιρείται αυτόματα με τον Ιησού της Αγάπης όπως θεωρείται, και το αρνητικό παρελθόν του αποσιωπάται εύσχημα.

1.2 Έτσι με την προσθήκη του “πνεύματος του Θεού” στην τριάδα σαν ισότιμο θεό, έρχονται στη θύμηση αρχαιοελληνικές πρακτικές (δες εδώ ή και εδώ σ.22-24), χρησιμοποιείται επιπλέον η ελκυστική τότε φιλοσοφική ορολογία και με αυτό τον παραπλανητικό μανδύα, γίνεται ο παραλογισμός ελκυστικότερος σε ημιμορφωμένους ελληνιστές της εποχής.

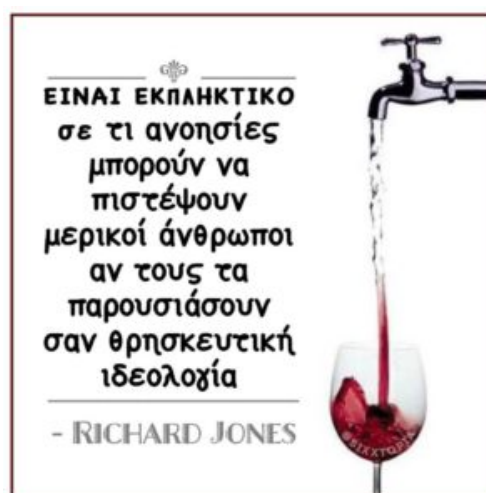
1.3 Ταυτόχρονα η ένταξη του Πνεύματος του Θεού σαν ισότιμο θεό, σαν να έχει ουσία και θέληση κοινές με τους άλλους δύο, ενώ “εκπορεύεται” ή από τον ένα κοινό υποστατικό ή και τον άλλο, ανάλογα με το δόγμα, δείχνει τον τραγέλαφο τέτοιων θεωρήσεων και της προσπάθειας εκλογίκευσής μυθολογικών καταστάσεων με ορολογία της πλατωνικής φιλοσοφίας.

2. Η ιστορικότητα του Ιησού

2.1 Το αν ο Ιησούς ήταν θεός ή όχι, είναι ένα μεγάλο αγκάθι. Ακόμα και το αν

υπήρξε ως ιστορικό πρόσωπο είναι αμφισβητήσιμο. Καμιά πενηνταριά ιστορικοί και συγγραφείς ζούσαν εκείνοι την εποχή του 1^{ου} αι., και ανέφεραν θέματα ακόμα και περίεργα ή θαυμαστά από την περιοχή εκείνη, αλλά κανείς δε έχει πληροφορία για κανένα θεό ή έστω θαυματοποιό, που να μοιάζει σε αυτά τα λεγόμενα και πραχθέντα από τον Ιησού των Ευαγγελίων, παρόλο την αίσθηση και τα ίχνη που έπρεπε να αφήσει η υποτιθέμενη ξακουστή δράση του έως και την...Συρία. Όλες οι ιστορικές αναφορές που έχουμε δείχνουν την ύπαρξη "χριστιανών" από το 112 κ.χ. και μετά, χωρίς καμιά πληροφορία για το τι πίστευαν και πως ξεκίνησαν. Δεν υπάρχει επίσης κανένα αρχαιολογικό εύρημα ούτε καν επιγραφή των πρωτοχριστιανών μέχρι και τον 2^ο αιώνα. (η μοναδική που βρέθηκε του 156 κ.χ. είναι αιρετική, η επόμενη του 313 κ.χ. το ίδιο αιρετική) Διαβάστε και εδώ περί ιστορικότητας. Αυτά φυσικά είναι γνωστά και τα έχουν σημειώσει και σύγχρονοι θεολόγοι.

2.2 Μέχρι πριν λίγες δεκαετίες εθεωρείτο υπαρκτός μόνο από την αδράνεια εκ της πλήρους επιβολής της Εκκλησίας ειδικά στις ανθρωπιστικές σπουδές, τώρα που υπάρχουν έντονες αμφιβολίες και αυτό φαίνεται και σε ακαδημαϊκούς, εμφανίζεται η καινοφανής δικαιολογία, ότι αν υπήρχαν αποδείξεις της παρουσίας του, τότε θα ήταν υποχρεωτική η πίστη σε αυτόν. Βλέπεται η "ελεύθερη βούληση", μπορεί να χρησιμοποιηθεί πάντα σε όσα δεν φθάνει η αλεπού. Μόνο που η ιστορικότητα ενός θεωρούμενου προφήτη ή μεσσία, δεν αποδεικνύει ούτε την αλήθεια των λεγομένων του ούτε προκαλεί και κάποιου είδους υποχρεωτικότητα. Αντίθετα η μη ιστορικότητά του, δηλαδή η μυθική του προέλευση κάτι δείχνει για τη θεολογία του.

2.3 Από τη στιγμή λοιπόν που δεν υπάρχει ιστορική μαρτυρία, όλα στηρίζονται στα χριστιανικά κείμενα και εδώ η βιβλική έρευνα έχει κάνει μεγάλα βήματα. Μόνο που όλα σχεδόν τα κείμενα αυτά στηρίζονται και επαναλαμβάνουν τα

Ευαγγέλια και όλα τα *Ευαγγέλια* που είναι πλαστογραφημένα, στηρίζονται, αντιγράφουν, διορθώνουν και εμπλουτίζουν το *Κατά Μάρκον* που είναι το πρώτο και το παλαιότερο.

2.4 Το *Κατά Μάρκον* όμως είναι και αυτό πλαστογραφημένο, δεν ξέρουμε ποιος το έγραψε, δεν αναφέρει πηγές, δεν παρουσιάζει αυτόπτη μάρτυρα, γράφηκε σε άλλο τόπο, άλλη εποχή, άλλη γλώσσα από αυτή που θα ήταν λογικό, και είναι μια μυθοπλασία, μια βιογραφία που προσπαθεί να δώσει υπόσταση και ίχνος ιστορικότητας σε παλαιότερους μύθους. Από που προέρχονται αυτοί;

2.5 Τα μόνα προγενέστερα στοιχεία που έχουμε είναι οι επτά επιστολές του Παύλου (αυτές που θεωρούνται αυθεντικές) και η Α' του *Κλήμη Ρώμης* που δεν δίνουν πρακτικά τίποτα περί ιστορικότητας. Ο Παύλος όπως και ο ίδιος αναφέρει, τα στοιχεία που έχει είναι είτε από τα κείμενα της *Παλαιάς Διαθήκης* ερμηνεύοντας τα με άλλη ερμηνεία (κάτι που έκαναν και οι Εσσαίοι του Κουμράν) ή από θείες αποκαλύψεις, δηλαδή οράματα. Το χαρακτηριστικότερο κατά της ιστορικότητας είναι ότι ο Παύλος συναντά τον Πέτρο και κάποιους άλλους αδελφούς (εν Χριστώ προφανώς) ή αποστόλους, (πουθενά δεν αναφέρει τη λέξη μαθητές), που θεωρητικά όπως μάθαμε αργότερα θα έπρεπε να είχαν ξεκάθαρα ιστορικά στοιχεία από τη επίγεια δράση του Ιησού, για να μάθει, και θα περιμέναμε να μάθει και να γράψει, και δεν μαθαίνει τίποτα αντίστοιχο κάτι που είναι παράλογο για την όποια πιθανή ιστορικότητα. Και συνεχίζει να κάνει κήρυγμα με όσα ερμηνεύει από τις Γραφές και από τα οράματά του μόνον, όπως τον Δείπνο που τότε δεν ήταν ακόμα Μυστικός. Ακόμα και οι άλλοι δώδεκα το τονίζω το δώδεκα, εκτός από τον Πέτρο (ο Παύλος του ξεχωρίζει άρα δεκατρείς - δεν υπήρχε ακόμα προδότης, ο ίδιος ο Θεός τον παρέδωσε κατά τον Παύλο), απόστολοι είδαν τον Ιησού μετά την Ανάσταση καθώς και άλλοι πεντακόσιοι και πάλι σαν όραμα (ὄφθη). Μέσα στις επιστολές του Παύλου υπάρχουν μόνο δύο αμφιλεγόμενα σημεία που θα μπορούσαν να δώσουν κάποια ίχνη ιστορικότητας, το ένα είναι ότι ο Ιησούς γεννήθηκε από γυναίκα, και το άλλο περί αδελφών του Ιησού, που και τα δύο τα ανατρέπει εύστοχα ο Richard Carrier.

2.6 Οι ταγοί του πρώτου Χριστιανισμού ήταν οι χαρισματούχοι και οι προφήτες, δηλαδή αυτοί που έβλεπαν και επικοινωνούσαν με οράματα με τον Ιησού, που μπορούμε να υποθέσουμε ότι ήταν οι πρώτοι ευαγγελιστές (αυτοί που αναφέρει και ο Παύλος) και οι άμεσοι συνεχιστές τους. Ακόμα και στις ίδιες τις μετέπειτα χριστιανικές γραφές, το αν ο Ιησούς είχε μόνο επίγεια ή μόνο θεϊκή εμφάνιση/υπόσταση ή και τα δύο, είναι επίσης θολό στον αρχικό χριστιανισμό, και

για τον λόγο αυτό η θρησκεία ξεκίνησε ταυτόχρονα σε πολλές εκφάνσεις που μεταγενέστερα ονομάστηκαν αιρέσεις. Ή άλλο θέμα το πότε χρίστηκε μεσσίας, κατά τη Βάφτιση, την Ανάσταση ή ήταν εξαρχής όπως επικράτησε. Όπως ήδη έχει δειχθεί εδώ, στους πρωτοχριστιανούς δεν έχουμε καμία ιστορική αναφορά για τον Ιησού ή πληροφορία άλλη, πέρα από το γνωστό μοτίβο της σταύρωσης και της ανάστασης, κάτι που αξίζει να σημειωθεί ότι το είχαν ξεκινήσει πρώτα οι Κουμρανοί Εσσαίοι όπως δείξαμε εδώ. Μόνο που πουθενά δεν τοποθετείται στη Γη και σε ιστορικό πλαίσιο. Οι περισσότεροι δε πρωτοχριστιανοί μάλλον δείχνουν έναν θεϊκό - πνευματικό Ιησού παρά επίγειο, όπως ο Παύλος (διαβάστε και εδώ). Τα Ευαγγέλια μετά από μια ή και δύο γενιές είναι αυτά που κτίζουν κάποιο αντιφατικό ιστορικό πλαίσιο και στο ενδιάμεσο...νέκρα. Ταυτόχρονα η θεολογία τους αλλάζει από ουράνιος άγγελος ή απεσταλμένος γίνεται επίγειος μεσσίας και ο τρόπος που εντείνεται η θεϊκότητα του Ιησού αναφέρεται από τον Διομήδη αρκετά αναλυτικά στο: Η κατασκευή του «χριστιανικού θεού», κατά τις δύο πρώτες «οικουμενικές» συνόδους.

2.7 Πέρα όμως από την χαμένη ιστορικότητα του και το αν ήταν ή όχι πραγματικός ο Ιησούς, ακόμα και μέσα στα Ευαγγέλια, η θεϊκότητα του σταδιακά και από Ευαγγέλιο σε Ευαγγέλιο αναβαθμίζεται, ενώ με τις παραχαράξεις των κειμένων τις ήδη γνωστές από τον 4ο αι. και μετά, αφαιρούνται ή εξωραΐζονται τα εδάφια εκείνα που δείχνουν την ανάληψη της θεϊκής του υπόστασης κατά τη Βάφτιση ή κατά την Ανάσταση. Έτσι υπερिσχύει για την Εκκλησία θεολογικά το τελευταίο, το Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο στο οποίο, και μόνο σε αυτό, ήταν προϋπάρχον θεός που ενσαρκώθηκε. Αυτό φυσικά είναι ήδη ένα πρόβλημα που δείχνει ότι για τους πρώτους χριστιανούς δεν ξέρουμε τίποτα ενώ υποπτευόμαστε ότι έβλεπαν με διάφορους τρόπους τον μεσσία που οδηγεί αβίαστα στην μυθικότητα.

2.8 Άλλο ένα πρόβλημα είναι οι απίθανες θαυμαστές αναφορές αλλά και οι αντιφάσεις των Ευαγγελίων που υποτίθεται ότι μας δίνουν κάποιες πληροφορίες. Τα Ευαγγέλια ως γνωστόν έχουν σημαντικές διαφορές. Δεν συμφωνούν ούτε το πότε έγινε η Γέννηση ούτε η Σταύρωση ούτε η Ανάληψη, ούτε ποια μέρα ήταν Πάσχα (δέστε και εδώ), σημαντικές διαφορές που σημείωσε ο Διομήδης σε τρεις δημοσιεύσεις στο Γιατί είναι παραπλανητική η εναρμόνιση των ευαγγελικών διηγήσεων, πέρα από τις υπόλοιπες λεπτομέρειες, που μόνο λεπτομέρειες δεν είναι. Η Εκκλησία προσπαθεί με την εναρμόνιση τους να φτιάξει έναν νέο Ευαγγέλιο που είναι μια επιλεκτική συναίρεση των τεσσάρων, αλλά το αποτέλεσμα

διαφωνεί με κάθε ένα ξεχωριστά. Το θολό αυτό αποτέλεσμα όπως βλέπουμε, επίσης δημιουργεί έναν θεολογικό αχταρμά. Απόδειξη για όλα αυτά είναι ότι όλοι οι αιρετικοί για την Εκκλησία, χρησιμοποιούσαν τα ίδια τα κείμενα της γραφής των (μετέπειτα) ορθοδόξων, αλλά τα καταλάβαιναν λίγο ή πολύ διαφορετικά.

2.9 Το τελικό αποτέλεσμα που δέχεται η Εκκλησία, δηλαδή η εναρμόνιση των Ευαγγελίων, αλλά και κάθε ένα ξεχωριστά δείχνει έναν ήρωα όπως και όλοι οι άλλοι μυθικοί ήρωες που είναι προϊόν μυθοπλασίας και η εναρμόνιση η ίδια έχει τις καλύτερες επιδόσεις στον μυθότυπο του ήρωα του Rank-Raglan. Στον μυθότυπο αυτό όσο μεγαλύτερο σκορ έχει ο ήρωας, τόσο η μυθικότητα του ανεβαίνει. Αντίθετα όσοι ήρωες έχουν γνωστό ιστορικό υπόβαθρο είναι σε κατώτερη κλίμακα. Το χαρακτηριστικό με τους ήρωες που έχουν ιστορικό υπόβαθρο, είναι ότι πρώτα εμφανίζεται αυτό και μετά οι μυθικές αναφορές. Με τον Ιησού έγινε το αντίθετο.

3. Μια διασκεδαστική παρέα

3.1 Αυτό το θεϊκό τρίο λοιπόν, αν και περιλαμβάνει τρεις διαφορετικές οντότητες συμπεριφέρεται σαν μία και το λογικό ερώτημα είναι γιατί; Γιατί να είναι τρεις και ξεχωριστοί που τελικά συμπεριφέρονται σαν ένας και όχι ένας. Προφανώς από την κατά κυριολεξία ερμηνεία του όρου "ο Πατέρας μου", που ακούγεται συχνά στα Ευαγγέλια. Έχει επί πλέον ενδιαφέρον η προσπάθεια των σύγχρονων θεολόγων να αποδώσουν ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά στο θεό τους για να λύσουν το πρόβλημα: Είναι τρεις για να μην αισθάνονται μοναξιά! Άραγε ποιο το πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος; Πως διασκεδάζει τους άλλους δύο; Πως δεν αισθάνεται μοναξιά όταν συνυπάρχεις με δύο άλλους που έχουν κοινή "ουσία" με εσένα που έχετε κοινή θέληση; που το μόνο σας διαφορετικό (οι ενέργειες), είναι ορατές μόνο από κατώτερα όντα και όχι από εσάς; Μιλάμε για την απόλυτη πλήξη και

φυσικά μιλάμε πάντα για ανθρωπομορφισμό που απορρέει από αυτούς που ισχυρίζονται τέτοιες ιδεοληψίες.

3.2 Αυτό το συνονθύλευμα εξαρτάται αποκλειστικά από την πρωτοποριακή υποτίθεται εμμονή των Εβραίων στον Μονοθεϊσμό από τη μία, και από την άλλη στα εδάφια εκείνα της Καινής Διαθήκης που αναφέρουν τον Ιησού ως υιό του Γιαχβέ, κάτι που δεν θέλει η Εκκλησία να αγνοήσει, μολονότι θα μπορούσε να ήταν καθαρά συμβολικό, όπως ήδη είχε χρησιμοποιηθεί ίσως συμβολικά, τόσο στην Καινή όσο και στην Παλαιά Διαθήκη η έννοια “υιοί του Θεού” η “γιός του Θεού” για όλο το Ισραήλ ή και για μεμονωμένα άτομα. Βέβαια είναι και το Κατά Ιωάννην που ξεκαθαρίζει ευθύς εξ’αρχής την θεότητα, άσχετα αν διαφωνεί με τα υπόλοιπα. Άρα τελικά **έχουμε δύο διαφορετικούς Θεούς που πρέπει να φαίνονται σαν ένας**, και για να γίνει αυτό χρειάζεται μεγάλη φαντασία και η τριάδα φαίνεται πιο ουδέτερη για να το καταπιούμε.

4. Ο εξωκοσμικός Θεός και ο εξαρτώμενος κόσμος

4.1 Η κατασκευή του κόσμου είναι άλλο ένα αγκάθι στη όποια λογική της θεολογίας. Ο κόσμος (η ύλη) είναι τελείως διάφορος του Θεού, κατασκεύασμά του και απόλυτα εξαρτημένος από τον Θεό. Όλο αυτό είναι ήδη μια αντίφαση.

4.2 Αν ο κόσμος ξεκίνησε από το “μηδέν”, και αυτό το “μηδέν” ήταν εκτός του Θεού, αλλά στον κόσμο του Θεού, **θα υπήρχε σε αυτό τον κόσμο και κάτι άλλο** και αυτό εύκολα σημαίνει τουλάχιστον διπολισμό ή και δυαρχία. Ήδη η σύγχρονη επιστήμη έχει αποδείξει ότι δεν υπάρχει η έννοια του τίποτα όσον αφορά την ύλη. Μπορεί να μετασχηματίζεται από μάζα σε ενέργεια ή αντίστροφα, αλλά δεν παύει να είναι ύλη και μάλλον το μόνο αιώνιο στο Σύμπαν ή ίσως και αίδιο είναι η ύλη. Βέβαια η ύλη είναι φιλοσοφική έννοια και όχι επιστημονική. Για την επιστήμη αντί της “ύλης”, υπάρχει η μάζα και η ενέργεια και το σύνολο αυτό δεν φαίνεται ούτε να μεταβάλλεται ούτε να μπορεί να δημιουργηθεί από το τίποτα. Μπορεί η μάζα να μετατρέπεται σε ενέργεια και το αντίστροφο, αλλά σαν σύνολο παραμένει το ίδιο, δηλαδή τελικά ύλη.

4.3 Αν δεν υπάρχει κάτι άλλο εκτός του Θεού, όπως ισχυρίζεται η Εκκλησία, τότε ο κόσμος προήλθε από αυτόν τον ίδιο **και δεν είναι ανεξάρτητος από αυτόν**.

Για να λύσει το πρόβλημα η Εκκλησία, έχει δημιουργήσει ένα σωρό άλλες μεσολαβητικές οντότητες (αγγέλους, διαβόλους, τριβόλους κ.ο.κ.), πιστεύοντας ότι λύνει το πρόβλημα.

4.4 Αν ο κόσμος εξαρτάται τόσο απόλυτα από τον τέλειο Θεό, πως εξηγούνται οι εμφανείς ατέλειες του; Ποιά είναι η δύναμη εκείνη που τις δημιουργεί και του χαλάει την τελειότητα; Μήπως ο ίδιος ο Θεός είναι ατελής; Η Εκκλησία καταστάλαξε ότι το μόνο πρόβλημα ήταν η Πτώση και η ελευθερία του ανθρώπου που οδήγησε σε αυτή. Καλά διαβάσατε, αυτή η ελευθερία του ανθρώπου είναι το πρόβλημα και αυτήν προσπαθεί να περιορίσει.

5. Παλαιά Διαθήκη, Πρόσωπο και Ομοούσιο

5.1 Αυτό το “αυτεξούσιο” υποτίθεται ότι λύνει το πρόβλημα του κακού, δεν λύνει όμως το πρόβλημα του θύματος. Ο δολοφόνος ή ο βιαστής έχοντας περισσότερη δύναμη, έχει το ελεύθερο να σκοτώσει ή να βιάσει το θύμα, αλλά το θύμα δεν έχει το ελεύθερο να αντιδράσει. Άλλωστε όλες οι εξουσίες (άρα και της δύναμης) τις έχει δώσει ο θεός κατά τον Παύλο και προφανώς τα θύματα δεν είχαν παρά να υποταχθούν. Σύμφωνα με την Ορθόδοξη Θεολογία δεν υπάρχουν βιασμένες γυναίκες, αλλά το ήθελαν να βιαστούν όπως δήλωσε ο μητροπολίτης Σερβιών και Κοζάνης Παύλος, ή ο μητροπολίτης Δωδώνης, ότι αν από τον βιασμό μείνουν έγκυες γυναίκες, τότε δεν είναι βιασμός αλλά τον επιζητούσαν, κάτι που το επιβεβαίωσε και εδώ. Το τελευταίο στηρίζεται και σε άλλη μία αστήριχτη ιδεοληψία, ότι τις ψυχές τις δημιουργεί ο θεός κατά την σύλληψη, θα το δούμε και στην συνέχεια.

5.2 Έχει ενδιαφέρον ότι στηριζόμενη η Εκκλησία στο ανθρωπομορφικό “κατ’ εικόνα ήμετέραν καὶ καθ’ ὁμοίωσιν,” (Γέννεσις, α.κς´), προσπαθεί να μας κάνει να ξεχάσουμε τις τρεις διαφορετικές οντότητες, με την εφεύρεση της έννοιας τριών διαφορετικών “προσώπων”. Που το τι είναι το “πρόσωπο”, μας οδηγεί σε άλλη περίπτωση διανοητικής ακροβασίας με σκοπό να αποφευχθεί και εδώ ο ανθρωπομορφισμός του/των θεών, μεταφράζοντας-διαστρέφοντας την έννοια “πρόσωπο” σαν “υπόσταση”, προσθέτοντάς της τις ιδιότητες της ελευθερίας και της προσωπικής σχέσης. Έτσι διαστρέφοντας τις έννοιες του “προσώπου” και του “κατ’ εικόνα”, και **βιάζοντας** τους θεούς τους και **αναγκάζοντάς** τους να έχουν

μία κοινή ουσία (ομοούσιον) και θέληση, νομίζουν ότι ξέφυγαν από τον ανθρωπομορφισμό των κειμένων τους και ταυτόχρονα νομίζουν ότι έχουν έναν θεό και μόνον.

5.3 Για το θέμα του ομοούσιου Ιησού με τον Γιαχβέ, η ίδια η Καινή Διαθήκη έχει κάποια εδάφια που το επιβεβαιώνει (κυρίως στο Κατά Ιωάννην) και αρκετά επίσης ίσως και περισσότερα που το διαψεύδει (Όλα τα Συνοπτικά). Διαβάστε και εδώ.

5.4 Φυσικά όλα στηρίζονται στην Παλαιά Διαθήκη και στον μύθο ότι από τον μονοθεϊσμό ξέφυγε και κυριάρχησε στο παρελθόν ο πολυθεϊσμός, κάτι που έχει καταρριφθεί. Ακόμα και οι ίδιοι οι Εβραίοι ξεκίνησαν πολυθεϊστικά όπως και οι αδερφοί τους, όλοι οι κάτοικοι της Χαναάν, ο δε Γιαχβέ ξεχώρισε σε αντιδιαστολή με τους άλλους θεούς. Εκτός αυτού δεν φαίνεται πουθενά πλέον να έγινε η περίφημη Έξοδος από την Αίγυπτο, ο Μωυσής και οι Πατριάρχες είναι καθαρά μυθικά πρόσωπα, είναι η ίδια φυλή με τους γείτονές τους και ξεχώρισαν μόνο από την αναβάθμιση ενός θεού από ένα πολυθεϊστικό πάνθεον για εθνικιστικούς καθαρά λόγους. Σχετικά εδώ και εδώ.

6. Οι αντιφατικές ιδιότητες του Θεού

6.1 Είδαμε τις ιδιότητες που έχουν αποδοθεί στον Θεό και όλες φυσικά σε απόλυτο βαθμό. Αυτές κάνουν και την λογική κριτική του ευκολότερη. Για παράδειγμα η ίδια η **παναγαθότητα** (και είδαμε πόσο πολύ επέμενε ο Δαμασκηνός σε αυτή και

για την οποία υπάρχουν πολλές αμφισβητήσεις της στην Βίβλο), είναι αντίθετη με την **έννοια του κακού**. Δεν μπορείς να είσαι το απόλυτο, το τονίζω, το απόλυτο αγαθό και να κατασκευάζεις κάτι που μέσα στις ιδιότητές του να προβλέπεται και το κακό έστω και σαν επιλογή. Τί σοί αγάπη είναι αυτή που κατασκευάζεις κάτι με την δυνατότητα να καταστραφεί από μόνο του και εσύ μάλιστα να το γνωρίζεις σαν πάνσοφος και να συνεχίζεις το πείραμα γνωρίζοντας την κατάληξή του και κατηγορώντας το επί πλέον; Πώς θα λέγαμε έναν επιστήμονα που έφτιαχνε ένα τέτοιο ρομπότ; Αν θέλεις να του δώσεις την απόλυτη ελευθερία όπως ισχυρίζονται, γιατί να μην του δώσεις από απλή επιλογή και αυτή, την δυνατότητα της θέωσης, της πραγματικής εννοώ, όχι της θεωρούμενης και ελπιζόμενης που είναι αδύνατον να ελεγχθεί όπως μας πλασάρουν, ή έστω της πραγματικής και προφανούς αθανασίας. Το χειρότερο ακόμα είναι αν αυτή η λάθος επιλογή του ανθρώπου μπορεί να καταστρέψει το ίδιο το τέλειο, έστω το “λίαν καλό” Σύμπαν.

6.2 Η αποστασιοποίηση του κακού από τον Θεό (αφού είναι μόνο αγάπη και πανάγαθος), κάνει επίσης τις έννοιες **πανάγαθος** και **παντοδύναμος** ασύμβατες στο ίδιο άτομο, αφού αν μπορεί αλλά δεν θέλει να κτυπήσει το κακό δεν είναι αγαθός, αν θέλει αλλά δεν μπορεί, δεν είναι παντοδύναμος. Αν θέλει και μπορεί τότε γιατί υπάρχει το κακό; Αν δεν θέλει και δεν μπορεί τότε γιατί είναι θεός και του δόθηκαν ιδιότητες που δεν έχει;

6.3 Η **παναγαθότητα** και η **δικαιοσύνη** που υποτίθεται πρεσβεύει είναι ασυμβίβαστες με την **αναρχία**. Είπαμε ότι ο Θεός είναι άναρχος, δεν έχει καμία αρχή και δεν λογοδοτεί σε κανένα. Αν δεν δέχεται σαν αρχή την αγαθότητα ή έστω την δικαιοσύνη, αν δεν υποτάσσεται σε αυτές, πως μπορεί να είναι πανάγαθος. Αν τις δέχεται δεν είναι άναρχος αλλά υπόκειται σε αυτές. Η αγαθότητα και η δικαιοσύνη προϋποθέτουν το σέβας σε αυτές τις αρχές.

6.4 Η έννοια της “**ελεύθερης βούλησης**” στον άνθρωπο ή σε οποιοδήποτε όν, είναι επίσης ασύμβατη με την ύπαρξη **παντογνωσίας**. Γιατί αν κάποιος γνωρίζει οπωσδήποτε τι θα κάνεις στο μέλλον, τότε εσύ ασχέτως τι νομίζεις, δεν έχεις καμία ελευθερία. Θα κάνεις ούτως ή άλλως αυτό που ξέρει ο παντογνώστης ότι θα κάνεις. Και εδώ δεν μιλάμε για μεμονωμένα γεγονότα που μπορεί να είναι προφανή, αλλά για ολόκληρη αλληλουχία θελήσεων και καταστάσεων δισεκατομμυρίων ανθρώπων που δημιουργούν μικρές ή μεγάλες ιστορίες ή και την Ιστορία την ίδια.

6.5 Η **παντογνωσία** (πάνσοφος) έχει πρόβλημα σε σχέση με την ολοκλήρωση του περίφημου **Θεϊκού Σχεδίου**, γιατί είναι πλήρως ασυμβίβαστη με την **παντοδυναμία**. Αφού η γνώση του τι θα συμβεί, είναι ασύμβατη με τη δυνατότητα να το αλλάξεις. Αντίθετα ένας παντοδύναμος θεός που επεμβαίνει συνέχεια στο δημιούργημά του για να πετύχει το ποθούμενο “θεϊκό σχέδιο”, δεν μπορεί να είναι παντογνώστης, αφού το τι θα συμβεί τελικά θα το ήξερε, θα είχε προνοήσει. Κάνεις επεμβάσεις για να διορθώσεις κάτι που δεν πήγε καλά στην πορεία και που προφανώς δεν το ήξερες ή δεν μπορούσες να το προβλέψεις. Και μόνο η δυνατότητα να αλλάξεις το παρόν, σημαίνει ότι ανατρέπεις αυτό που ήξερες νωρίτερα σαν πάνσοφος, άρα δεν το ήξερες. Είναι εξ’ ορισμού αντιθετικές έννοιες.

6.6 Το θέμα των αντιφατικών απόλυτων ιδιοτήτων που έχουν αποδοθεί στον Θεό και τους παραλογισμούς που σημαίνουν, τους έχουμε ήδη σημειώσει και εδώ. Είναι προφανές ότι η απόδοση αντιφατικών εννοιών και μάλιστα στον Θεό, το μόνο που κάνει στην ανθρωπότητα είναι να δημιουργεί παράνοια.

7. Το προπατορικό η αγαθότητα του Θεού και η ελεύθερη βούληση

7.1 Όσοι είναι γονείς, γνωρίζουν πολύ καλά ότι μια απλή απαγόρευση σε ένα παιδί, ας πούμε να μην βάζει το χέρι του στις ηλεκτρικές πρίζες που μπορεί να πάθει ηλεκτροπληξία ή να μην πλησιάζει στο κενό της σκάλας που μπορεί να πέσει, δεν είναι αρκετή. Ένας γονιός που αγαπάει τα παιδιά του, θα βάλει κάποια προστατευτικά, θα τα προσέχει συνέχεια και στην πορεία θα προσπαθήσει να εξηγήσει και να κάνει κατανοητούς τους πιθανούς κινδύνους, συνήθως δια του παραδείγματος και της πειθούς με κατάλληλη επιχειρηματολογία, κτίζοντας τελικά την λογική συγκρότηση του παιδιού, ώστε να κατανοεί και να αποφεύγει τους κινδύνους.

7.2 Ας έρθουμε τώρα στο Προπατορικό. Είπαμε ότι έχει οντολογική και δογματική σημασία για την Εκκλησία, άρα το θεωρεί ως υπαρκτή αλήθεια. Ας κάνουμε ένα πείραμα: Φράζουμε μια τεράστια έκταση όσο είναι η Αττική και λέμε σε κάποιον, μπορεί να κάνεις ότι θέλεις εδώ, αλλά αν πηδήξεις τον φράχτη και φύγεις θα σε πυροβολήσω και ξέρει ότι έχεις το όπλο να το κάνεις, θα θεωρούσατε ότι ο κάποιος είναι ελεύθερος να κάνει ότι θέλει; Το ίδιο ακριβώς θα συμβεί για

οποιαδήποτε άλλη περίεργη εντολή του δοθεί όπως για παράδειγμα να μην γευθεί από το “Δένδρο της Γνώσης” που είναι μάλιστα στο κέντρο του κήπου και το βλέπει συνέχεια εμπρός του. Ακόμα περισσότερο αν αυτό καταστρέψει όλο το σύμπαν. Αν δεν θέλεις να βάζεις τέτοια διλήμματα δεν φυτεύεις το δένδρο. Αν το φυτέψεις και μάλιστα **ξέρεις τι θα συμβεί**, τότε δεν έχεις σχέση με το αγαθό, πόσο μάλλον με την παναγαθοσύνη που σου φορτώνουν. Να σημειώσουμε ότι ο κήπος κατασκευάστηκε από τον ίδιο τον Γιαχβέ και μόνο για τον άνθρωπο, άρα ήταν ήδη μια δοκιμασία, ένα πείραμα στηριγμένο σε μια ξερή εντολή που ήταν και ψευδής. Είναι σαν να αφήνεις εκτεθειμένη την πρίζα για να δοκιμάσει το παιδί τα όριά του με μια ξερή απαγόρευση. Κάνεις πειράματα που ξέρεις το αποτέλεσμα, το αποτέλεσμα θα φέρει την καταστροφή και αυτό δεν έχει σχέση με κανένα αγαθό. Τέλος δεν έχει να κάνει με καμία ελεύθερη βούληση. Όταν δεν υπάρχει επαρκής αιτιολόγηση αλλά μόνο μια ξερή απαγόρευση, οδηγείς εσκεμμένα το υποκείμενο στο να σε παρακούσει και να φέρει την καταστροφή και αυτό είναι μέγιστη κακία. Γιατί η περιέργεια και η αναζήτηση των ορίων είναι επίσης ιδιότητες που έχει ο άνθρωπος και κατά την Εκκλησία είναι και αυτά χαρίσματα του “καλού” θεού.

7.3 Για το τι περιελάμβανε η παρακοή που τιμωρήθηκε από τον Θεό, το εξηγεί ο Διομήδης στο Η υποτιθέμενη πτώση και η θεολογική παρερμηνεία. Αναφέρεται ξεκάθαρα στην Γνώση που για το ιερατείο ήταν και είναι πρόβλημα.

7.4 Ας επανέλθουμε όμως στην παρακοή. Με ποιά λογική ο Θεός κατασκευάζει ατελείς ανθρώπους με ροπή στο κακό και τους κατηγορεί και τους καταριέται για την δική του αστοχία; Αν ήθελε υποτακτικούς δεν θα τους κατασκεύαζε χωρίς αυτή την ατέλεια; Η περίφημη ελεύθερη βούληση όταν υπάρχει η δαμόκλειος σπάθη της αιώνιας τιμωρίας που ακριβώς έγκειται; Πώς απειλείς κάποιον ότι θα τιμωρείται αιώνια αν δεν σε υπακούσει και του δίνεις υποτίθεται ελεύθερη βούληση; Μιλάμε τελικά για έναν θεό δικτάτορα και όχι της αγάπης και φυσικά όχι παντοδύναμο, αφού η δυνατότητα αυτή δεν φαίνεται να προήλθε από αυτόν, ή για σαδιστή αν η δυνατότητα προήλθε από αυτόν. Άλλη λογική δεν φαίνεται να

υπάρχει. Είναι προφανές λοιπόν ότι το ιερατείο θέλει τον άνθρωπο δούλο του Θεού, άρα και του ιερατείου και δεν είναι περίεργο ότι η Εκκλησία ανέκαθεν είχε μεγάλη άνεση και προτίμηση σε αυτοκρατορικά και δικτατορικά καθεστώτα και η δύναμή της έγινε τόσο μεγάλη ειδικά σε αυτά.

7.5 Αναφερόμενος στην Πτώση γράφει ο Μέσκος: *“η Πτώση (η καταστροφή) φορτώθηκε στο ποιο αδύναμο κρίκο, στον άνθρωπο και από τους ανθρώπους στο αδύναμο φύλο τη γυναίκα. Ο διάβολος, χρησιμοποιεί το φίδι για να ξεγελάσει τη γυναίκα και αυτή τον άντρα.... Έτσι έχουμε ένα διαρκές μοίρασμα της ευθύνης σε βαθμό που εύκολα οι Εβραίοι θεολόγοι και αργότερα οι χριστιανοί, ξεχνούν, θα λέγαμε απωθούν το γεγονός ότι πίσω από όλους αυτούς, και τον διάβολο και το φίδι και την Εύα και τον Αδάμ υπάρχει και κρύβεται ο δημιουργός όλων αυτών, ο ίδιος ο Θεός”*. Επιπλέον κανείς θεολόγος δεν σχολιάζει με ποια ηθική ή λογική ένα παράπτωμα (αν θέλουμε να το δούμε έτσι), μπορεί να καταστρέψει το “λίαν καλό” σύμπαν και να φέρει τόσο παγκόσμια καταστροφή. Πόση συνειδητή ή ασυνείδητη αστάθεια είχε το έργο του Θεού για να τα καταφέρει ο άνθρωπος ή ο Διάβολος ή όποιος τέλος πάντων φταίει για αυτό να το μεταβάλλει; Με ποιά λογική ένα θεός που είναι όλος αγάπη, κάνει αυτή την τόσο ασταθή κατασκευή και με ποια ηθική λογική η ευθύνη μεταφέρεται στους απογόνους εσαεί, πάλι από ένα θεό της απόλυτης αγάπης; Βέβαια όλη αυτή η παραλογία του μύθου πήγαινε πακέτο με το μικρό ανθρωποκεντρικό σύμπαν της επίπεδης Γης και των 7 ουρανών που έφτιαξε ο Θεός σαν διακόσμηση του ανθρώπου και στις αναφορές για την επιστήμη θα δούμε ότι αυτό δεν ισχύει παρά τις διαβεβαιώσεις του Παύλου ότι έφθασε (με όραμα φυσικά) στον 3^ο ουρανό! Το σύμπαν είναι αδιανόητα τεράστιο με δισεκατομμύρια γαλαξίες και ο κάθε ένας περιλαμβάνει δισεκατομμύρια άστρα και το κάθε άστρο περιλαμβάνει ξεχωριστούς κόσμους σαν το δικό μας ηλιακό σύστημα. με πιθανότητα ζωής όπως ακριβώς και ο δικός μας μικρός κόσμος σε μια ακρούλα του αχανούς Σύμπαντος.

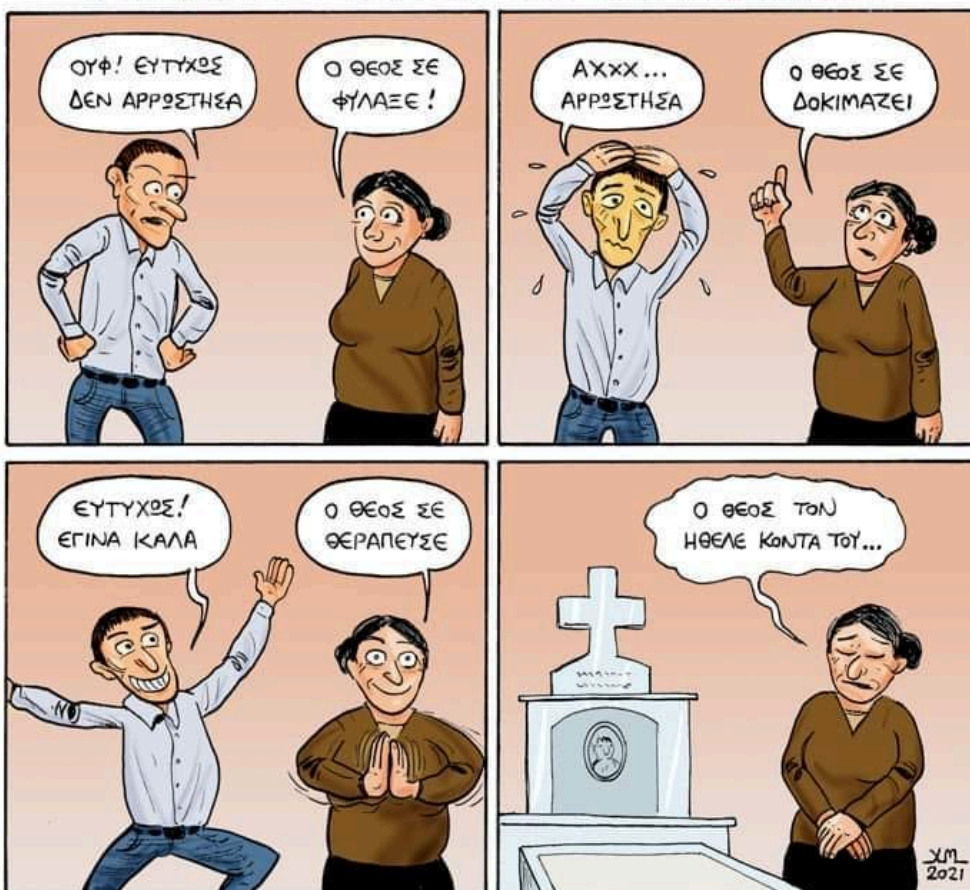
7.6 Η ίδια η αγάπη όπως αναφέρεται στον Θεό, και μάλιστα συνέχεια (Ὁ Θεός αγάπη ἐστίν), έχει ένα πρόβλημα όπως αποδίδεται σε έναν ον το οποίο δεν φαίνεται, δεν πιάνεται, δεν είναι αισθητός με τις αισθήσεις μας, δεν ζει στον χρόνο και είναι και αθάνατος. Η αγάπη είναι συναίσθημα που δεν κατευθύνεται από την λογική και για αυτό και δεν γίνεται κατά παραγγελία. Η αγάπη ως συναίσθημα προϋποθέτει ανθρωπινότητα και θνητότητα. Αγαπώ τον άλλο, όταν μου γεννιούνται συναισθήματα για αυτόν και συμπάσχω με αυτόν. Η απόδοση συναισθημάτων στον Θεό, του δίνει απλά ανθρωπομορφισμό όπως και ένα σωρό

άλλα που αναφέρονται στις Γραφές, όπως οργή μίσος κ.λπ. Δείχνει ότι απλά κάποιοι άνθρωποι έπλασαν τον Θεό κατ' ομοίωσή τους, και εμείς τους πιστέψαμε.

7.7 Άλλο ένα θέμα είναι οι ενέργειες του Θεού που τιμωρούν τους “κακούς” όπως είδαμε στο #1.6. Είπαμε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος και επεμβαίνει τελικά στο δημιούργημά του. Πότε όμως και γιατί επεμβαίνει; Όταν οι χριστιανοί λένε ότι τιμώρησε ο Θεός ή ο Άγιος Μερκούριος τον Ιουλιανό που ήταν αποστάτης, και μάλιστα το εικονογραφούν για να δείξουν την Θέλησή Του, αποδέχονται ότι ο Θεός έχει έναν ηθικό κώδικα που οφείλουμε να ακολουθούμε γιατί θα επέλθει η τιμωρία. Έναν βιαστή και δολοφόνο μικρού παιδιού όμως που δεν τον σταματά και δεν τον τιμωρεί, έχουν έτοιμη τη δικαιολογία της ελεύθερης βούλησης του δολοφόνου και βιαστή. Δεν έχει ελεύθερη βούληση ο Ιουλιανός, αλλά ο βιαστής έχει. Δύο μέτρα και δύο σταθμά που δείχνουν απλά ότι η ιδεοληψία της “ελεύθερης βούλησης” βγήκε απλά σαν μια βολική δικαιολογία γιατί δεν μπορεί η Εκκλησία να ερμηνεύσει με το μύθο της το κακό και ο θεωρούμενος ηθικός της κώδικας είναι άχρηστος.

ΚΟΥΛΟΥΒΑΧΑΤΑ

του Χρήστου Μακροζαχόπουλου

7.8 Ας δούμε τις ευφάνταστες απαντήσεις της Εκκλησίας στο θέμα καλού κακού και ελεύθερης βούλησης:

■ Αν κάποιος καλός κάνει καλά έργα και προοδεύει, λέγεται ότι ο Θεός τον ανταμείβει για τα καλά έργα του.

■ Αν κάποιος κακός κάνει κακά έργα και ταλαιπωρείται, λέγεται ότι ο Θεός τον τιμωρεί για την κακία του.

Ως εδώ υπάρχει μια σχετική λογική που επιβραβεύει η τιμωρεί την ελεύθερη βούληση σύμφωνα με κάποιες ηθικές αρχές.

■ Αν κάποιος καλός κάνει καλά έργα και ταλαιπωρείται στην ζωή του, λέγεται ότι ο Θεός τον δοκιμάζει όπως δοκίμασε τον Ιώβ. Ποιούς όμως και γιατί μόνο κάποιους δοκιμάζει, δεν υπάρχει λογική απάντηση. Κατά τα άλλα είμαστε απόλυτα ίσοι στα μάτια του όπως λέει και ο Παύλος.

■ Αν όμως κάποιος κακός κάνει κακά έργα και παρόλα αυτά προοδεύει, τί γίνεται; Βέβαια μια καλή θρησκεία έχει πάντα αποστομωτικές απαντήσεις, λέγεται: “άγνωσται αι βουλαί του Κυρίου”, ή “θα τιμωρηθεί στην αιώνια ζωή”.

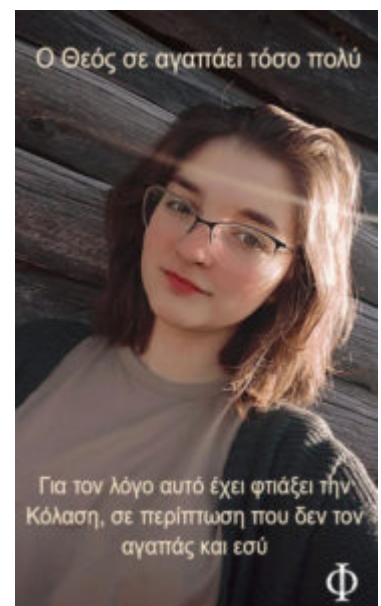
Πέρα από το έωλο των απαντήσεων και την προφανή ανισότητα στα μάτια του θεού που υποτίθεται, ειδικά σε αυτά, είμαστε όλοι ίσοι, παρουσιάζεται ένας τραγέλαφος ηθικής διαπαιδαγώγησης του ποιμνίου, στην οποία όλα “αιτιολογούνται” μεν, αλλά στην ουσία είναι ακατανόητα.

Μια που είμαστε στο θέμα της ηθικής, αξίζει να δούμε και την ηθική των Ευαγγελίων που υποτίθεται είναι καλύτερη από την ηθική της Παλαιάς Διαθήκης και ό,τι καλύτερο έχει η θρησκεία. Διαβάστε εδώ για την Επί του Όρους Ομιλία.

7.9 Ας επεκτείνουμε λίγο μια τέτοια ιστορία για να δούμε και την ανηθικότητα που εμπεριέχει η θρησκεία. Είδαμε ότι τα μυστήρια είναι στην ουσία μαγικές πράξεις που επενεργεί το Πνεύμα του Θεού. Ένα ιδιαίτερα σημαντικό σε αυτά είναι η Μετάνοια. Ο μεγαλύτερος δολοφόνος, βιαστής ή ό,τι άλλο χειρότερο μπορείτε να φανταστείτε, μπορεί λίγο πριν τον θάνατό του να μετανοήσει για τα έργα του, να μεταλάβει και να λάβει άφεση αμαρτιών, και με την χριστιανική λογική να μετέχει της Βασιλείας των Ουρανών, δίπλα στα ανυποψίαστα θύματά του, των οποίων η “ελεύθερη βούληση” κατά τη λογική τους, ήταν κατώτερη από αυτήν του βιαστή και δολοφόνου. Για να μην πω ότι αν κάποιο από αυτά λίγο πριν πεθάνει, σκέφθηκε ή έκανε κάτι θεωρούμενο ως ηθικά μεμπτό για την θρησκεία, μπορεί να οδηγηθεί με την στρεβλή εκκλησιαστική λογική στην Αιώνια Τιμωρία, σε αντίθεση με τον βιαστή και δολοφόνο του.

7.10 Είναι προφανές ότι αυτή η “λογική”, υπάρχει για να έχει η Εκκλησία μονίμως το ποίμνιο σε έλεγχο, να δίνει επίσης λογική διέξοδο στους κακούς χριστιανούς να κάνουν ό,τι κακό θέλουν, ελπίζοντας πριν το τέλος να μετανοήσουν και φυσικά είναι τελείως ανήθικη γιατί δημιουργεί πρόβλημα στην κοινωνία.

7.11 Για το θέμα της ελεύθερης βούλησης που καταστρατηγείται στις ίδιες τις Γραφές, από τον ίδιο υποτιθέμενο θεό, ο Διομήδης έχει γράψει το εξαιρετικό Στην σκακιέρα του βιβλικού «Θεού». Είναι συλλογή εδαφίων που κυριαρχεί ο προκαθορισμός. Ταυτόχρονα είναι και επεμβάσεις (ή αίτημα για αυτές) του θεού για να γίνει το θεϊκό σχέδιο, που αυτομάτως αγνοούν ή καταστρατηγούν την ελεύθερη βούληση (μαζί και την Πανσοφία του όπως είδαμε) και είναι πολλές.

8. Το προπατορικό και η σχέση του με την Ανάσταση

8.1 Ο Αδάμ με την Εύα και το φίδι, έφεραν την καταστροφή και εισέπραξαν την κατάρα του πάνσοφου και πανάγαθου(!) Θεού, που γνώριζε όπως όλοι καταλαβαίνουμε τι θα συμβεί. Αυτή η κατάρα συνεχίζεται και σε όλες τις γενιές των ανθρώπων αδιάλειπτα. Κάποια στιγμή μετά από κάποια πολλά-πολλά χρόνια ο Θεός σύμφωνα πάντα με την Εκκλησία, αποφασίζει και στέλνει τον γιο του να ενσαρκωθεί, να τιμωρηθεί, να σταυρωθεί για να τον αναστήσει τελικά και να μας σώσει από αυτό. Ποιό; Την κατάρα που ο ίδιος έβαλε. Αν δεν σας είναι ηθικά και αισθητικά απαράδεκτο όλο αυτό που ακούσατε τότε είστε πολύ θρήσκος. Μάλιστα ήρθε σύμφωνα με τον Παύλο ως ο νέος Αδάμ που με την Ανάστασή του έσωσε τον

κόσμο. Τελικά, τί έσωσε ακριβώς; Τίποτα. Ο ίδιος ο Απόστολος Παύλος (Προς Κορ. Α' 15.12-15) αναφέρει ότι αν δεν υπάρχει ανάσταση εκ νεκρών ούτε και ο Χριστός αναστήθηκε, και αν δεν αναστήθηκε το κύρηγμά του και η πίστη είναι κενά, δεν υπάρχει τίποτα για την Εκκλησία.

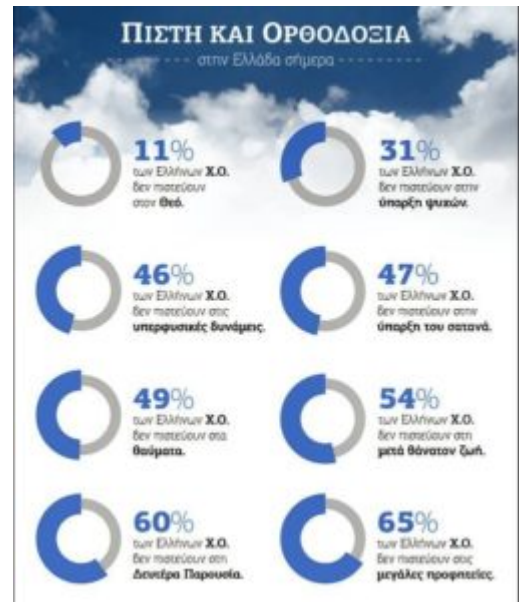
8.2 Όλα λοιπόν εξαρτώνται από την ίδια την πίστη στην ανάσταση. Μόνο που η πίστη είναι σχετική. Πιστεύεις-εμπιστεύεσαι κάποιον εφόσον δεν έχεις αποδείξεις, τουλάχιστον από το πόσο αξιόπιστος φαίνεται ο κάποιος φορέας αυτής, και η πρώτη Εκκλησία (όπως και η συνέχειά της), δεν φαίνεται καθόλου μα καθόλου αξιόπιστη. Το γεγονός ότι παραχάρασαν και πλαστογραφούσαν τα κείμενά τους (όπως σημειώθηκε εδώ και εδώ) και άλλαζαν την θεολογία τους συνέχεια (όπως σημειώθηκε εδώ, εδώ και εδώ και σε άλλη σειρά άρθρων εδώ), και το πως εξαπλώθηκαν και κυριάρχησαν (που το δείξαμε εδώ), δείχνουν ότι δεν υπάρχει καμία απολύτως αξιοπιστία, και το μόνο που την ενδιέφερε ήταν η επικράτηση και ο έλεγχος της εξουσίας.

8.3 Συμπερασματικά δεν άλλαξε τίποτα στους ανθρώπους ούτε στην ανθρωπότητα με την Ανάσταση όπως και δεν εμφανίστηκε κανένα αξιοσημείωτο συμβάν εκείνη την περίοδο της περίφημης Πτώσης άρα και η βάση της θεολογίας της Εκκλησίας δεν έχει κανένα σταθερό υπόβαθρο.

8.4 Για την Εκκλησία όμως άλλαξε. Έδωσε κάποια υποτίθεται δυνατότητα για να σωθεί ο άνθρωπος που πριν δεν είχε. Δηλαδή όλες οι γενιές από τον Αδάμ (το 3760 π.κ.ε. σύμφωνα με το εβραϊκό ημερολόγιο ή το 5509 π.κ.ε. σύμφωνα με το βυζαντινό αντίστοιχο), πήγαν χαμένες για 3-5 χιλιετίες, σύμφωνα πάντα με την λογική της (τουλάχιστον αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια στην πραγματικότητα υπάρχει ο homo sapiens sapiens) και γιατί; Γιατί δεν έγινε αυτό το σώσιμο νωρίτερα και χάθηκαν άδικα τόσοι άνθρωποι, και τελικά πώς σωθήκαμε; Σύμφωνα με την Εκκλησία ΘΑ σωθούμε μόνο αν ενταχθούμε σε αυτήν, ΑΝ βαπτιστούμε, ΑΝ μεταλάβουμε και ΑΝ μετανοήσουμε, δηλαδή μόνο ΑΝ συμμετέχουμε ενεργά στα μυστήριά της, αλλά και πάλι δεν αρκεί όπως είπαμε γιατί **μπορεί λίγο πριν πεθάνουμε να αμαρτήσουμε.**

8.5 Και πόσοι τελικά θα σωθούν; Η Αποκάλυψη αναφέρει μόνο 144 χιλιάδες όλοι άνδρες Εβραίοι και παρθένοι (που δεν θα έχουν μολυνθεί με γυναίκα), πάντως όλοι οι Πατέρες ισχυρίζονται ότι λίγοι, πολλοί λίγοι θα είναι οι εκλεκτοί. Οι γυναίκες τί ρόλο παίζουν άραγε; Αν θεωρήσουμε την Αποκάλυψη ότι δεν ξέρει τι λέει, ή έστω είναι συμβολική του τίποτε, και αν θέλουμε να είμαστε λίγο πιο ανεκτικοί,

μπορούμε να κάνουμε κάποιες θεωρήσεις.

8.6 Είπαμε ότι μόνο μέσα στην Εκκλησία σώζεται κάποιος. Ας δούμε λίγο τα στατιστικά: Ο πληθυσμός της Γης σήμερα ξεπέρασε τα 8 δισ. Το 2020 ο Χριστιανισμός περιλαμβάνει το 31,11% του γήινου πληθυσμού και δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι αυτό έχει αλλάξει, αν και οι στατιστικές είναι χονδροειδείς. Ο Χριστιανισμός περιλαμβάνει επιπλέον και όλους αυτούς οι οποίοι φυσικά για την Εκκλησία είναι άθεοι-αιρετικοί- σχισματικοί κ.λπ. Φυσικά σύμφωνα με την Εκκλησία από αυτούς θα σωθούν μόνο οι ορθόδοξοι και αυτοί είναι το 9,4% του συνόλου των χριστιανών μόνον, **δηλαδή τελικά το 2,92% του συνόλου των ανθρώπων.**

8.7 Το σύνολο αυτό περιλαμβάνει παλαιοημερολογίτες, παλαιόπιστους, οικουμενιστές, εθνικιστές, εθνικιστές Ρώσους που σφάζουν Ουκρανούς κ.λπ. Αν υποθέσουμε ανεκτικά ότι από αυτούς έστω θα σωθούν οι μισοί, τότε **το 98,5% των ανθρώπων είναι χαμένοι σύμφωνα με την Εκκλησία.** Καταλαβαίνεται για πόσα δεκάδες δις (αν δούμε και το παρελθόν) ανθρώπων μιλάμε;

8.8 Ας έρθουμε τώρα στον “επιστήμονα” αυτό που δημιουργεί πειραματόζωα με σκοπό τελικά να καταστρέψει (ανάλογα με τις πράξεις τους και τα κριτήρια φυσικά που θα θέσει) το 98,5% από αυτά, θα λέγατε ότι τον πλημμυρίζει η αγάπη για τα πειραματόζωα του, ξέροντας εκ των προτέρων την τεράστια αυτή διαφορά στα ποσοστά; Πόσο μάλλον έναν “πανάγαθο” θεό που ξέρει τα πάντα και το τελικό αποτέλεσμα; Πώς οι πλήρους “αγάπης” ορθόδοξοι χριστιανοί θα αισθάνονται ωραία να απολαμβάνουν τα αγαθά του Παραδείσου ως οι εκλεκτοί και το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας δίπλα τους να σφαδάζει “είς τὴν γέενναν του πυρός”; Πόσο πιο άσχημη και δυσώδης μπορεί να γίνει μια θρησκεία;

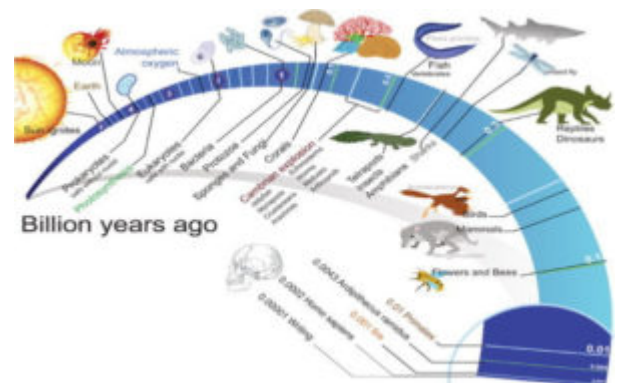
8.9 Στην Εκκλησία για να μετριαστούν οι όποιες εντυπώσεις από τα αμείλικτα νούμερα των στατιστικών, αλλά περισσότερο από αυτό που βλέπουμε γύρω μας, έχουν πλέον εφεύρει μια νέα τακτική, στο να μας πουν ότι η Κόλαση τελικά δεν θα είναι τόσο κακή όσο φανταζόμαστε. Εν ολίγοις για να κάνουν λιγότερο αποκρουστικό το παραμύθι, γράφουν στα παλαιά τους υποδήματα αυτά που φέρεται να είπε ο ίδιος ο Ιησούς:

ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίζη σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλὸν σοί ἐστὶν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλόν, ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

8.10 Συμπερασματικά σύμφωνα με την Ορθοδοξία, ο Θεός έκανε ένα πείραμα φτιάχνοντας και καταστρέφοντας το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας για να σωθούν λίγοι, ελάχιστοι, οι οποίοι και θα τον λιβανίζουν αιώνια, ενώ οι υπόλοιποι, όλα αυτά τα εκατομμύρια, το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας, θα τιμωρούνται αιώνια. Δεν υπάρχει πιο αντιαισθητική και ανήθικη θεώρηση. Για το πώς θα βιώνεται η τιμωρία θα επανέλθω.

8.11 Σώνεται τελικά ο άνθρωπος από τον Θεό;

Η απάντηση είναι όχι. Αυτοί που θα σωθούν θα είναι ελάχιστοι, άρα και ο ρόλος της Εκκλησίας για την ανθρωπότητα είναι τελικά άχρηστος, αφού δεν κατάφερε να φέρει καμία σημαντική αλλαγή σε αυτήν και η πλειοψηφία, κατά τη λογική της δηλαδή το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας, θα τιμωρείται αιώνια. Εν ολίγοις ο άνθρωπος δεν σώζεται από τον Θεό, άρα και **ο Θεός δεν σώζει τον άνθρωπο** εκτός από ελάχιστους εκλεκτούς δούλους.

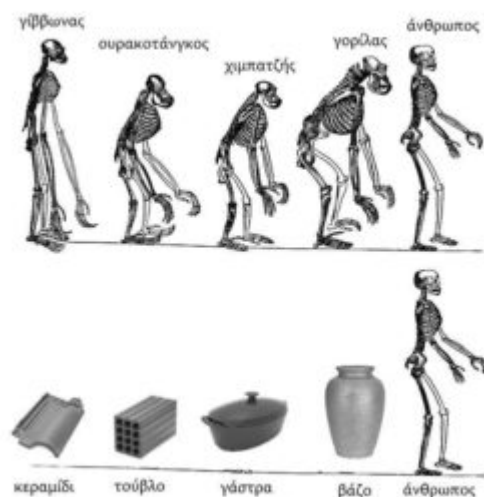
8.12 Ας επανέλθουμε όμως στο Προπατορικό. Είπαμε ότι η Εκκλησία το θεωρεί ως γεγονός αφού έχει οντολογική σημασία για τη θεολογία της. Μόνο που η επιστήμη δεν βρήκε κανένα στοιχείο που να έχει σχέση ούτε με ένα αρχικό ανθρώπινο ζεύγος, ούτε υπάρχει εξαιρετική διάκριση στην φυσιολογία μας από τα άλλα ζώα

όπως έδειξε η Εξέλιξη των Ειδών (να θυμηθούμε ότι κατά την Γένεση έπλασε τον άνθρωπο σε άλλη μέρα, ξεχωριστά από τα άλλα ζώα, με ιδιαίτερη φροντίδα, από πηλό, πνεύμα και τα χεράκια του), ούτε φαίνεται να έγινε κάποιο συμβάν που να άλλαξε τον κόσμο όπως διατείνεται η θεολογία της Πτώσης, πίσω από το οποίο συμβάν, να μην προϋπήρχαν το κακό και οι καταστροφές, αφού όπως ισχυρίζονται είναι ο άνθρωπος αυτός που έφερε την Πτώση και την καταστροφή σε όλο τον κόσμο. Ο Άνθρωπος όμως εμφανίστηκε στα ελάχιστα για τα τεράστια χρονικά μεγέθη τελευταία χρόνια.

8.13 Αντίθετα καταστροφές γινόντουσαν πάντα στο Σύμπαν αλλά και στη Γη, τα έμβια ξεκίνησαν από απλές μορφές και πάντα υπήρχε το θέμα της επιβίωσης και του ανταγωνισμού στα διάφορα είδη. Πάντα υπήρχαν θηρευτές και θηράματα, το 95% των ειδών που έχουν περάσει από αυτή (Που κατά τις γραφές δημιούργησε ο Θεός) έχουν ήδη καταστραφεί, ο δε άνθρωπος προήλθε από την εξέλιξη ικανού πλήθους ατόμων από το προγενέστερο είδος και μοιράζεται με τα συγγενικά του ανώτερα θηλαστικά, το 99% του DNA του. Η Πτώση είναι ένα απλό παραμυθάκι.

8.14 Αν όμως δεν έγινε το προπατορικό τότε από ποιο αρχαίο κακό ήρθε να σώσει την ανθρωπότητα ο Ιησούς και ποιο το νόημα της Σταύρωσης και της Ανάστασης, ακόμα και αν αυτές έγιναν τωόντι; Ακόμα και αν η Εκκλησία έχει δίκιο και έγινε Ανάσταση; Αν είναι ανύπαρκτη ή έστω συμβολική η Πτώση, γιατί να μην είναι ανύπαρκτη ή συμβολική και η Ανάσταση;

Συγγενείς, σύμφωνα με την εξέλιξη των ειδών

Συγγενείς, σύμφωνα με τη βίβλο, και το κοράνι

9. Αγάπη και μόνο αγάπη

9.1 Είπαμε ότι ο θεός της Παλαιάς Διαθήκης ο Γιαχβέ και ο Ιησούς της Καινής είναι ταυτισμένοι τόσο πολλοί που μπορεί να έχουν διαφορετικές υποστάσεις, αλλά έχουν κοινή ουσία και θέληση και όλα αυτά στεγάζονται στην θεωρία της απόλυτης αγάπης. Μάλιστα η αγάπη είναι το κυρίαρχο σύνθημα της Εκκλησίας που το προβάλλει μάλιστα σαν να έχει το μονοπώλιο.

9.2 Μόνο που οι ίδιες αυτές Γραφές έχουν ένα σωρό δηλώσεις μίσους, απέχθειας και βίας του Θεού, ή εντολές για αντίστοιχες πράξεις στον αγαπημένο του λαό στην Παλαιά Διαθήκη όπως εδώ, εδώ και εδώ. Αλλά και στην Καινή ο Ιησούς, το αίτιο της απόδειξης της θεϊκής αγάπης, αυτός που είπε το περίφημο “ἀγαπάτε ἀλλήλους” ή “ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν”, επέδειξε επίσης οργή (άρα και μίσος) και ύποπτη δραστηριότητα και αντίθεση λόγων και έργων που δείχνει έωλα τα ωραία και ανέξοδα λόγια περί αγάπης. Διαβάστε εδώ, εδώ και εδώ.

9.3 Η Εκκλησία η ίδια σαν υποτιθέμενο σώμα του Χριστού όπως ισχυρίζεται ότι είναι, εμφορείται από “τόση πολλή αγάπη” για τους άλλους, που δέχεται, ακόμα χειρότερα, απαιτεί να την χρηματοδοτούν οι άλλοι, να έχει προνόμια, απαλλαγές και διαφορετική αντιμετώπιση στη πολιτεία μας, πολιτεία υποτιθέμενης ισότητας, για να κυκλοφορούν με χρυσές ρόμπες, χρυσά κράνη και λιμουζίνες οι ταγοί της και προβεβλημένα μέλη της να κάνουν μπίζνες με εξωχώριες εταιρείες και ανταλλαγές οικοπέδων φιλέτων. Ταυτόχρονα προβάλλει την αντίθεση της στο κουσούρι στην κοινωνία όπως το είπε ο Χριστόδουλος, αλλά υποθάλλει καταστάσεις “κουσουριού” και άλλες που είναι ποινικά κολάσιμες όπως της

παιδεραστίας με αντικοινωνικά αποτελέσματα

10. Η γέννηση εκ παρθένου χωρίς ανδρικό σπέρμα και το σεξ

10.1 Η μητέρα του Ιησού όπως είδαμε στο #4.2 ήταν παρθένος και παρέμεινε παρθένος. Της δίνουν μάλιστα στον τίτλο Αειπάρθενος και της έχει αποδοθεί και ο ρόλος της μεσολαβήτριας στον θεό και άλλοι πολλοί τιμητικοί παρόμοιοι τίτλοι που την αναβαθμίζουν σαν σχεδόν θεό. Ο λόγος για αυτό είναι υποτίθεται απλός. Δεν θα μπορούσε ένας θεός να γεννηθεί με το προπατορικό αμάρτημα αν δεν γινόταν με θεϊκή (θαυματουργική) σύλληψη, και αν ήταν φορέας της αρχαίας κατάρας, του προπατορικού αμαρτήματος, δεδομένου ότι θα έπρεπε να ήταν αναμάρτητος πλήρως και φυσικά και η γυναίκα που τον γέννησε θα έπρεπε να είναι και αυτή αμόλυνη. Υπάρχει και άλλος ένας λόγος: η παντελής έλλειψη θηλυκού στοιχείου στην ανδροκρατούμενη Αγία Τριάδα.

10.2 Βλέπετε το σεξ για την Εκκλησία, όπως και να το εξωράισε σε ένα ελάχιστο ποσοστό με το μυστήριο του γάμου, δεν παύει να είναι μόλυνση και αμαρτία. Σύμφωνα με την Ορθοδοξία, το σεξ ήταν αποτέλεσμα της Πτώσης και της αμαρτίας και για τον λόγο αυτό δεν έκαναν παιδιά οι πρωτόπλαστοι στον Παράδεισο. Αλλά επειδή ο θεός ήξερε ότι θα αμαρτήσουν, έφτιαξε τα κατάλληλα όργανα στον άνθρωπο για να μπορεί να συλλάβει και να κυοφορήσει και να γίνει το «αύξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς». Ἐτσι το σεξ που θα ικανοποιήσει αυτή την εντολή **είναι ανεκτό**, αλλά δεν παύει να **είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας**. Φυσικά σεξ χωρίς να έχει

αποκλειστικό σκοπό την τεκνοποίηση, είναι διπλά καταδικασμένο από την Εκκλησία.

10.3 Άρα ο Ιησούς δεν έπρεπε να προέρχεται από κανονική σύλληψη και φυσικά από ανδρικό σπέρμα, φορέα του προπατορικού και έπρεπε και η μητέρα του να είναι παρθένος, δηλαδή να μην έχει κάνει σεξ. Θα μου πείτε δεν έχει η μητέρα το προπατορικό; Τι σημασία έχει; Αφού με θαύμα ξεκαθάρισε πως μπορεί να γεννηθεί “είσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν” και χωρίς ανδρικό σπέρμα θεός, είναι ικανοποιημένοι, αν και δεν θα έπρεπε.

10.4 Από την άλλη είναι και η θεωρία κατά τον Παύλο ο Ιησούς να είναι απευθείας γιος του Δαβίδ. Δηλαδή με θεϊκό τρόπο φυλάχτηκε το σπέρμα του για να το φυτέψει θαυματουργά σε παρθένο, κάτι που έδειξε ο Carrier.

10.5 Όσο για την Εκκλησία και κατ'έπекταση τη θεολογία, αφού κάνει τόσα λογικοφανή παράλογα άλματα για να δείξει ότι:

- ο μη φυσικός του πατέρας ο Ιωσήφ, είναι από την γενιά του Δαβίδ που υποτίθεται ότι εκπληρώνει κάποιες προφητείες
- δεν έπρεπε να υπάρχει ανδρικό σπέρμα γιατί θα ήταν φορέας του υποτιθέμενου προπατορικού,
- η Μαρία μπαινόβγαινε στον ναό των Εβραίων που δεν έμπαινε ποτέ θηλυκό και καταγόταν από ιερατική οικογένεια,

θα έπρεπε να βρει και μια καλή δικαιολογία ώστε και η ίδια η Μαρία να είχε βγει χωρίς το προπατορικό. Λίγο δύσκολο θα μου πείτε. Και τα πιο ευφάνταστα σενάρια έχουν κάποια όρια. Όπως και να έχει και αφού ξεπεράσουμε όλη αυτή τη παραμυθένια ιστορία, υπάρχουν δύο θέματα;

10.6 Το **ένα θέμα** είναι ότι ο Ιησούς μάθαμε αργότερα από τα Ευαγγέλια ότι είχε αδέρφια. Τα λένε τα κανονικά Ευαγγέλια και τα ονοματίζουν τα Απόκρυφα. Κατά την Εκκλησία δεν είναι της Μαρίας αλλά του υπέργηρου Ιωσήφ από προηγούμενο γάμο και η Μαρία συνέχιζε να είναι παρθένος. Μόνο που δεν αναφέρεται κάτι τέτοιο στα Ευαγγέλια. Αυτό φαίνεται σε όλα τα μεταγενέστερα επεισόδια, όπως στην επίσκεψη στον Ναό, στην φυγή στην Αίγυπτο κ.λπ., όπου ούτε υπάρχουν, ούτε και χωρούν αλλά παιδιά. Τα περί παιδιών του Ιωσήφ λοιπόν είναι αρλούμπες που δεν στηρίζονται πουθενά και δεν ισχύουν σύμφωνα με όλα τα σενάρια των ίδιων των Ευαγγελίων.

10.7 Άρα η μητέρα του Ιησού και έκανε σεξ με τον Ιωσήφ (προφανώς) και γέννησε

ξανά, σύμφωνα πάντα με τα Ευαγγέλια, και η ανάδειξή της θεολογικά σε αιπιάρθενο έγινε μετά από καιρό, ολοκληρώθηκε μετά την διαμάχη με τον Νεστόριο, και κατάφερε να δώσει μια θηλυκή νότα δίπλα στην ανδροκρατούμενη Αγία Τριάδα, διαστρέφοντας απλά τα κείμενα. Αυτό ξεκαθαρίζεται από την σταδιακή θεολογική αναβάθμιση της Μαρίας (αντίστοιχη με του Ιησού) όπως την έχει σημειώσει αναλυτικά ο Διομήδης: Μαρία· από απλή γυναίκα, σε «μετά Θεόν, η θεός» – Η προοδευτική εξέλιξη της θεολογικής θέσης της Παναγίας, κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες.

10.8 Το **δεύτερο θέμα** είναι ότι σήμερα γνωρίζουμε ξεκάθαρα ότι για να γεννηθεί γυναίκα δεν είναι απαραίτητο το ανδρικό σπέρμα, αλλά για να γεννηθεί άνδρας είναι οπωσδήποτε απαραίτητη η παρουσία ανδρός που θα δώσει το απαραίτητο γενετικό υλικό. Αυτό γίνεται γιατί το χρωμόσωμα Y αυτό που καθορίζει τον άνδρα, μεταφέρεται αυστηρά από τον πατέρα στον γιο. Η μητέρα μπορεί να δώσει μόνο το χρωμόσωμα X, έτσι θα μπορούσε για παράδειγμα με κλωνοποίηση να γεννηθεί άνθρωπος από γυναίκα χωρίς ανδρικό σπέρμα, αλλά πάλι θα είναι γυναίκα. (στα πρόβατα αυτό επιτεύχθηκε με την γνωστή Ντόλυ). Άρα το να γεννηθεί άνδρας από την Μαρία χωρίς ανδρικό σπέρμα είναι φυσικά αδύνατον. Θα μου πείτε τι σημασία έχει η φυσική (βιολογία) εδώ που υποτίθεται ότι θεός είναι και κάνει ό,τι θέλει; Δεν έχει η βιολογία, δεν έχει η επιστήμη, δεν έχει η λογική, τελικά τι έχει σχέση πέρα από κάποια φιλολογικά και μυθολογικά κείμενα της εποχής του Χαλκού και του Μεσσιανισμού του 1^{ου} αιώνα; Για τις περιπτώσεις αυτές ο Όκαμ κάνει την χρήση του ξυραφιού του, κάτι που τον πρώτο και δεύτερο αιώνα ήταν άγνωστο. Σήμερα όμως;

10.9 Η εξωσωματική γονιμοποίηση από το 1978 και μετά απέδειξε την ύπαρξη άλλης μια αρλούμπας που βγαίνει από τα δόγματα αυτά. Αν ο Θεός δημιουργεί τις ψυχές κατά την σύλληψη όπως διατείνεται η Εκκλησία (εκεί στηρίζεται και η θέση του Δωδώνης που προαναφέρθηκε για τις γυναίκες που συλλαμβάνουν κατά τον βιασμό και σύμφωνα με αυτήν, αυτές το ήθελαν, και εκεί στηρίζεται το μένος της Εκκλησίας και των περί αυτήν για την αντισύλληψη και τις εκτρώσεις), τότε στις εξωσωματικές κατά τις οποίες ο επιστήμονας είναι αυτός που αποφασίζει πότε θα γονιμοποιηθεί το ωάριο στο εργαστήριο, εκβιάζει-εξωθεί τον παντοδύναμο Θεό, να δημιουργήσει μια νέα ψυχή για να μπει στο μόλις συλληφθέν γονιμοποιημένο ωάριο. Τρέλα.

10.10 Μια που αναφέρθηκε το θέμα της παρθενίας και της αμαρτίας της

σεξουαλικής πράξης, αξίζει να αναφερθεί η τεράστια σημασία που έχει δώσει η θεολογία και η Εκκλησία σε αυτό. Ο ίδιος ο Ιησούς προτείνει εμμέσως πλην σαφώς ότι αν κάποιος δεν αυτοευνουχισθεί, δεν εξασφαλίζει 100% την “βασιλεία των ουρανών”.

εἰσὶ γὰρ εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ κοιλίας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καὶ εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρεῖτω.

(Κατὰ Ματθαῖον 19:12)

10.11 Για τον λόγο αυτόν οι Πατέρες της Εκκλησίας ήταν όλοι άγαμοι και κάποιοι όπως ο Ωριγένης αυτο-ευνουχίστηκαν. Σήμερα οι επίσκοποι και οι εκκολαπτόμενοι επίσκοποι (αρχιμανδρίτες κ.λπ.), οφείλουν να είναι άγαμοι και να μην έχουν ΜΟΛΥΝΘΕΙ με γυναίκα. **Φυσικά οι γυναίκες δεν έχουν ούτε και μπορούν να έχουν σχέση με την ιεροσύνη στην ανδροκρατούμενη Εκκλησία, μπορούν όμως να γίνουν παρθένες ή μη καλόγριες, νεωκόρισσες ή και καντηλανάφτισσες.** Για τον Θεό παράλα αυτά υποτίθεται ότι είναι ίσες με τον άνδρα όπως λέει η Εκκλησία, για την ίδια την Εκκλησία όμως όχι.

10.12 Η Εκκλησία βέβαια υποκριτικά ευλόγησε τον γάμο ως μυστήριο (δεν μπορούσε να τον αγνοήσει γιατί θα υπήρχε κοινωνική κατακραυγή), μάλιστα από τον 10^ο αιώνα επιβλήθηκε να είναι υποχρεωτικός ο χριστιανικός γάμος, αλλά παντού και πάντα εκθειάζει την παρθενία. Ο Παύλος έχει ολόκληρο λογύδριο (Προς Κορινθίους Α', 7:1-40), για να πει ότι αν θέλει κάποιος να παντρευτεί καλώς, αλλά αν δεν θέλει, είναι πολύ πολύ καλύτερα.

10.13 Τελικά για την Εκκλησία η παρθενία που δεν είναι μυστήριο, είναι ανώτερη από το μυστήριο όπως λένε του γάμου. Η αγάπη και η αφιέρωση σε έναν φανταστικό θεό είναι ανώτερη από την αφιέρωση και την αγάπη σε έναν υπαρκτό ανθρώπινο σύντροφο. Είναι προφανές ότι αυτό οδήγησε στην κακή σχέση τόσο της Εκκλησίας όσο και της κοινωνίας με τον έρωτα και τον πόθο της συνεύρεσης με το άλλο φύλο, όσο και τη δαιμονοποίησή του, με τραγικά επακόλουθα που βλέπουμε σήμερα ακόμα. Μιλάμε για καθαρά αντικοινωνική τακτική που οι επιπτώσεις της είναι διαχρονικές και υπόγειες.

10.14 Σχετικό με αυτό: Όλοι οι δαίμονες που υποτίθεται ότι πολεμούσαν οι άγιοι αναχωρητές ήταν αποτελέσματα της καταπιεσμένης λίμπιντο τους. Το ότι τους “νίκησαν” σε προχωρημένη ηλικία, και “άγιασαν”, είναι το απολύτως λογικό, γιατί η λίμπιντο μετά τα 50-60 συνήθως υποχωρεί. Tragic.

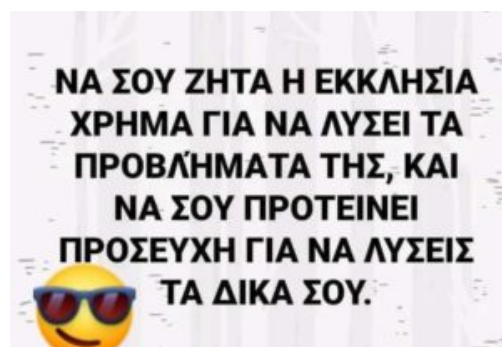
11. Η “αποστολική διαδοχή”

11.1 Υποτίθεται ότι η ιεροσύνη είναι ένα μυστήριο (θα τα δούμε σαν σύνολο με τα υπόλοιπα μυστήρια στην συνέχεια) που μεταδίδεται από το Άγιο Πνεύμα με τη χειροτονία από ιερέα σε ιερέα. Η Εκκλησία διατείνεται ότι από τους πρώτους μαθητές του Ιησού που “*επλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου*” (Πράξεις 2.4), αυτοί χειροτόνησαν αντίστοιχα τους επόμενος κ.ο.κ. με αποτέλεσμα από τότε να υπάρχει μια “ιερή” συνέχεια που εξασφαλίζει την “αγιοσύνη” και την “αυθεντικότητά” της. Έτσι ο Αμβρόσιος (Πρώην Καλαβρύτων και Αιγιαλείας), ο Άνθιμος (Θεσσαλονίκης), ο Σεραφείμ (Πειραιώς), ο Παύλος (Σερβιών και Κοζάνης, ο Χρυσόστομος (Δωδώνης), ο Νεόφυτος (Μόρφου), Ο Ιερώνυμος (Αθηνών και πάσης Ελλάδος) και όλοι οι υπόλοιποι λαμπροί σύγχρονοι “άγιοι”, αλλά ακόμα και οι απλοί ιερείς, ως χρισμένοι, έχουν όπως διατείνονται τη “θεία χάρη”, που έρχεται από αυτή τη παράδοση χειροτονίας και που ακολουθεί αυτή τη σειρά.

11.2 Στην ουσία η ιδέα αυτή ήταν των γνωστικών. Αυτοί την ξεκίνησαν και ο Ειρηναίος για να απαντήσει ότι η δική του Εκκλησία είναι καλύτερη υποστήριξε και αυτός ότι έχει την αποστολική συνέχεια. Μέχρι τον Ιγνάτιο δεν υπήρχε τέτοιο θέμα, και οι ιερείς (τότε εμφανίστηκαν οι επίσκοποι), συνήθως γινόντουσαν οι πιο χαρισματικοί ή αυτοί που έκαναν “προφητείες”, (άλλη μια ένδειξη ότι η παρουσία του Ιησού ήταν με οράματα και όχι με φυσικό τρόπο), δεν είχε πάντως τεθεί τέτοιο θέμα. Από τότε (από τον Ειρηναίο) κρατιόνταν και οι επισκοπικοί κατάλογοι και εφευρέθηκαν και οι ανύπαρκτοι κατάλογοι του παρελθόντος. Στην

πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία συνέχεια, αφού για τους πρώτους χριστιανούς δεν ξέρουμε πρακτικά τίποτα το σίγουρο και όλα τα πρωτοχριστιανικά κείμενα και οι περισσότερες επιστολές του Παύλου έχουν βολικά εξαφανισθεί.

11.3 Έτσι η θέση της Εκκλησίας ότι υπάρχει μια ιερή και θεϊκή επιλογή των κατάλληλων για αυτή τη δουλειά πάει περίπατο. Αυτό φυσικά το ξέρουμε ήδη από την καθημερινότητα και την ιστορία, δηλαδή το αποτέλεσμα. Ιστορικά ξέρουμε ότι με την υιοθέτηση και πριμοδότηση του χριστιανισμού από τον Μέγα Κωνσταντίνο (Άγιος και αυτός), ολόκληρες οικογένειες των παλαιών αρχόντων και πλούσιων, έγιναν χριστιανοί, γιατί κατάλαβαν ότι εκεί πλέον πέφτουν τα πολλά λεφτά, και από εκεί θα αντλούσαν εξουσία, ειδικά αποβλέποντας στον θεσμό του επισκόπου. Ξέρουμε επίσης ότι το ιερατικό και επισκοπικό αξίωμα αποκτιόταν συχνότατα με χρηματισμό, αυτόν που αργότερα καταδίκασε η Εκκλησία ως σιμωνία, αλλά στρατιές ιερέων και επισκόπων έχουν κατηγορηθεί ή υποπτευθεί για αυτό και έχουν φυσικά χειροτονήσει στρατιές άλλων ίσως με τον ίδιο τρόπο. Το ίδιο το βλέπουμε στην καθημερινότητα, στο 1,5 εκατομμύριο για τα γεράματα του Παντελεήμονα πρώην Αττικής, τα σκάνδαλα και τα βατοπέδια, στην έντονη προσκόλληση των παπάδων στην εξουσία και το χρήμα, στα χρυσά και τις λιμουζίνες, στους καταχραστές, παιδεραστές ή ότι άλλο έχουν κατηγορηθεί ουκ ολίγοι παπάδες. Λίγοι από αυτούς είναι φυσικά γνωστοί, αλλά όσοι ασχολούνται με τα εκκλησιαστικά θα σας πουν ότι αυτός είναι ο κανόνας. Άρα τι νόημα έχει η αποστολική συνέχεια εκτός από το να θαυμάζει το ποίμνιο; Που είναι το πνεύμα του θεού που πληρεί αυτούς τους ανθρώπους και την ίδια την Εκκλησία;

11.4 Σήμερα η Ορθόδοξη τουλάχιστον Εκκλησία για να λύσει το πρόβλημα, λέει ότι μπορεί να υπάρχουν κάποιοι κακοί επίσκοποι και παπάδες, αλλά το σύνολο όλο μαζί, είναι άγιο και αλάνθαστο και εκφράζεται από τις αλάνθαστες επίσης Οικουμενικές Συνόδους. Το πώς ένα σύνολο που στο μεγάλο του ποσοστό είναι κακό γίνεται άγιο είναι ένα θέμα. Βέβαια εντέχνως στο ποίμνιο πλασάρουν ότι όλοι οι ιερείς έχουν τη θεία χάρη και είναι αλάνθαστοι, πόσο μάλλον σαν σύνολο Η πραγματικότητα όμως δείχνει κάτι άλλο και ειδικά τελευταία ήταν η πανδημία

που απέδειξε το έωλο της υπόθεσης αυτής. Η επί ένα έτος προσπάθεια να αλλάξει έστω και αναιμικά άποψη η επίσημη Εκκλησία για την πανδημία και με πολλές αντιδράσει τόσο στην κορυφή όσο και στο ποίμνιο, δείχνει ότι δεν υπάρχει καμία “αλανθαστότητα”, ούτε επιμέρους ούτε και στο σύνολο. Άγεται και φέρεται από τις εξελίξεις και δεν έχει καμία σωστή θέση αφ’ εαυτής, το δε Άγιο Πνεύμα, αν υπήρξε ποτέ, πέταξε μακριά της.

11.5 Ας πούμε και δυο λόγια για τις Οικουμενικές Συνόδους τις αλάνθαστες, που μάλιστα θεωρεί η Εκκλησία ότι είναι ανώτερες και από την ίδια την Αγία Γραφή. Όπως αναφέρει και ο Διομήδης, οι Οικουμενικές καλούνταν μόνο από τον βυζαντινό αυτοκράτορα που εθεωρείτο και αυτός άγιος και οι αποφάσεις τους ήταν στην ουσία αυτές που ο ίδιος προμοδοτούσε. Έτσι αν γινόταν κάποια σύνοδος που δεν ήταν αρεστή στο κυρίαρχο πνεύμα της Εκκλησίας, τότε επαναλαμβάνονταν όταν άλλαζε ο αυτοκράτορας και ο νέος φυσικά ήταν πιο φιλικά διακείμενος προς αυτήν. Έτσι έχουμε “αλάνθαστες” Οικουμενικές Συνόδους με αντιθετικά αποτελέσματα και φυσικά όσες προηγούμενες δεν ήταν αρεστές στο κυρίαρχο ρεύμα που επικράτησε, θεωρήθηκαν άκυρες. Μάλιστα ξέρουμε για αρκετές από αυτές ότι ήταν αποτέλεσμα τρόμου από ροπαλοφόρους μοναχούς που προσπαθούσαν να επιβληθεί η άποψή τους, ή και στρατιωτών του αυτοκράτορα και αυτά τα γράφουν οι ίδιοι οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς. Ταυτόχρονα η παρουσία του ίδιου του αυτοκράτορα ή του αυτοκρατορικού αντιπροσώπου, εξασφάλιζε ότι το αποτέλεσμα θα ήταν “αυτό που έπρεπε” στην κάθε περίπτωση και ότι οι πιθανοί αντιρρησίες αν δεν υποτασσόντουσαν θα κυνηγιόντουσαν ως αιρετικοί. Και ξέρουμε πλέον στο Βυζάντιο και στην Ορθοδοξία τι πάθαινε η διαφορετική γνώμη.

12. Η Μετάληψη, τα “μυστήρια” και τα πνεύματα

12.1 Έχει κάποια σχέση και με το προηγούμενο. Όλα τα μυστήρια που αναφέρονται στο #5.8, μεταδίδουν κατά την Εκκλησία θαυματουργώς τη “χάρη του Θεού”. Αυτό σημαίνει ότι είναι μαγικές πράξεις. Δηλαδή γίνεται μια τελετουργία, λέγονται τα κατάλληλα λόγια από κάποιον εντεταλμένο ιερέα και μεταδίδεται αυτόματα η χάρη ή το πνεύμα του Θεού, είτε για την χρίση ενός νέου ιερέα, είτε για να ενωθεί ένα ζεύγος με τα δεσμά του γάμου κ.λπ. Πάμε τώρα σε ένα λεξικό,

στις λέξεις μαγεία και μαγγανεία, θα διαπιστώσουμε ότι δεν διαφέρουν και πολύ. Μιλάμε για μαγικές πράξεις και την χρήση μαγγανείας, για να μην πούμε ότι σύμφωνα με τη λογική τους, εκβιάζεται μάλιστα ο παντοδύναμος θεός να στείλει το πνεύμα του για να εκπληρωθεί η θέληση του παπά που κάνει το μυστήριο.

12.2 Όπως ειπώθηκε ήδη στο #1.11, η Εκκλησία πιστεύει στα πνεύματα. Ο Ιησούς ο ίδιος ήταν εξορκιστής σύμφωνα με την *Καινή Διαθήκη*, οι χριστιανοί συχνά κατέστρεφαν τα αγάλματα και τους αρχαίους ναούς γιατί πίστευαν ότι εκεί κατοικούσαν δαίμονες, αλλά και στα θαύματα/μυστήρια όπως είπαμε θεωρούν ότι επενεργεί το πνεύμα του Θεού κατόπιν σχετικής τελετουργίας ή και μόνο του όταν το αποφασίσει ο ίδιος. Αντίστοιχα στα ευχέλαια και στους εξορκισμούς, φεύγουν τα κακά και δαιμονικά πνεύματα. Θα μου πείτε μα ξέρουμε ένα σωρό ιερείς, τους είδαμε και πριν, που έχουν υποτίθεται την “θεία χάρη” από το πνεύμα του θεού, αλλά είναι καταχραστές, κακοποιοί, βιαστές κ.λπ. Στην ιστορία της Εκκλησίας έχουμε ακόμα και άγιους που ήταν “μπουμπούκια”. Επίσης ένα σωρό ευλογημένοι και καθαγιασμένοι από το Άγιο Πνεύμα γάμοι έχουν καταστραφεί, τελικά τί το μαγικό γίνεται; Τίποτα απολύτως. Αλλά η Εκκλησία δεν θέλει να τα δει σαν σύμβολα γιατί αυτοαναιρείται, αλλά ως οντολογικές καταστάσεις, δηλαδή τα θεωρεί ως πραγματικότητα δηλαδή πραγματικώς αληθή, ωθώντας αντίστοιχα το ποίμνιο να πιστεύει στην μαγγανεία. Είναι λοιπόν μαγικές πράξεις και πράξεις μαγγανείας, εκτός αν ποτέ αποφασίσει η Εκκλησία ότι δεν είναι, αλλά είναι απλοί συμβολισμοί. Μέχρι τότε ο καθείς δικαιούται να τις χαρακτηρίζει αυτό που πραγματικά είναι και δεν είναι καθόλου καλό, γιατί σπρώχνει τον κόσμο στην καθίζηση, στον μεσαιωνισμό.

12.3 Το τραγικό αυτής της θεώρησης το αντιμετωπίσαμε με την πανδημία. Η Εκκλησία και οι παπάδες, θεώρησαν και θεωρούν ακόμα ότι με την μετάληψη δεν μεταδίδεται ο ιός. Γιατί δεν μεταδίδεται; Επειδή ισχυρίζονται ότι γίνεται μια μαγική πράξη και το κρασάκι με το ψωμάκι μεταστοιχειώνονται όπως λένε, σε “σώμα και αίμα Χριστού”, άρα ως άγιο που είναι, δεν μεταφέρει τίποτα το κακό. Έτσι με την επιμονή στην μαγγανεία, ώθησαν και το αντίστοιχο φανατισμένο

ποίμνιο να αγνοήσει τις προειδοποιήσεις των ειδικών επιστημόνων. Στην δημοσίευση Η Εκκλησία και η θνησιμότητα στην πανδημία, και στην Πανδημία – Η διάλυση της αυταπάτης της μαγείας στην θρησκεία, φάνηκαν τα τραγικά αποτελέσματα αυτής της θεώρησης, που δεν ξέρουμε πόσο χειροτέρευσε την κατάσταση και πόσοι πέθαναν εξαιτίας της διασποράς του ιού από τέτοιες και παρόμοιες πρακτικές. Εν ολίγοις, η χρήση και η πίστη στην μαγγανεία και την μαγεία μπορεί να οδηγεί αθώους στον θάνατο, εκτός του ότι καθηλώνει πνευματικά όλο το ποίμνιο να πιστεύει θαύματα και μαγείες.

12.4 Με την μαγγανεία υπάρχει και άλλο ένα πρόβλημα που δρα κατά της ίδιας της θρησκείας πέρα από τις κοινωνικές του επιπτώσεις. Από τη στιγμή που το σύμβολο αναβαθμίζεται και αποκτά μαγικές δυνατότητες, χάνει την σημασία του το οποιοδήποτε συμβολιζόμενο, δηλαδή χάνεται, έστω υποβιβάζεται αντίστοιχα η ουσία που βρίσκεται από πίσω, δηλαδή ο ίδιος ο θεός, ενώ **η Εκκλησία και οι ιερείς, ως οι φορείς και διαχειριστές αυτών των συμβόλων, αποκτούν μεγαλύτερη δύναμη και εξουσία**. Το βλέπουμε σήμερα με την επαμφοτερίζουσα στάση στο θέμα των Αγίων Ισιδώρων. Το θέμα είναι ποιος και αν θα χρησιμοποιεί τον θεωρούμενο θαυματουργό σταυρό.

13. Το πρόβλημα της ψυχής και η ανάσταση των σωμάτων

13.1 Άλλο ένα θέμα-πρόβλημα της Ορθόδοξης Θεολογίας, είναι η χρήση της ορολογίας και θεωρίας περί ψυχής και η θρυλούμενη ανάσταση των σωμάτων. Η έννοια της “ψυχής” στην Εκκλησία προέρχεται από κακοποίηση της πλατωνικής αντίληψης για αυτήν. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα οι ψυχές είναι αιώνιες και για αυτό και πίστευε στην μετενσάρκωση. Έτσι και με βάση τα σχετικά εδάφια της Γένεσης που ο Θεός δίνει πνοή ζωής, αλλά και το θαυματουργό συμβάν της σύλληψης της Μαρίας, αυτό όπου “είσελθών ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν” γέννησε τον Ιησού ως θεό, αποφάσισε η Εκκλησία ότι οι ψυχές δημιουργούνται από τον Θεό κατά τη στιγμή της σύλληψης και μετά από αυτό είναι αιώνιες, χωρίς φυσικά να υιοθετήσουν και την πλατωνική μετενσάρκωση. Το θέμα της δημιουργίας των ψυχών το αναλύσαμε πάρα πάνω, αλλά ας δούμε όλη την ιδεολογία.

13.2 Αυτό σημαίνει ότι πολλά δισεκατομμύρια ψυχών, όλων των ανθρώπων που έχουν ζήσει και έχουν πεθάνει, κάπου κυκλοφορούν ή βρίσκονται και περιμένουν.

Αυτό σημαίνει επίσης ότι η Εκκλησία είναι λάβρη κατά των εκτρώσεων, δημιουργώντας κοινωνικά θέματα και καταστρέφοντας ζωές και οικογένειες. Τέλος σημαίνει ότι με τον διαχωρισμό σώματος και ψυχής και με την ξεκάθαρη προτίμηση στην ψυχή, η Εκκλησία (παρά τις φθηνές δικαιολογίες -το σώμα είναι ο ναός της ψυχής κ.λπ.- που κατά καιρούς λέει) αφού αυτήν υποτίθεται θέλει να σώσει, υποβίβασε το σώμα, και για τον ίδιο και όχι μόνο λόγο, υποβίβασε την σεξουαλικότητα. Σχετικό: Χριστιανισμός και σώμα.

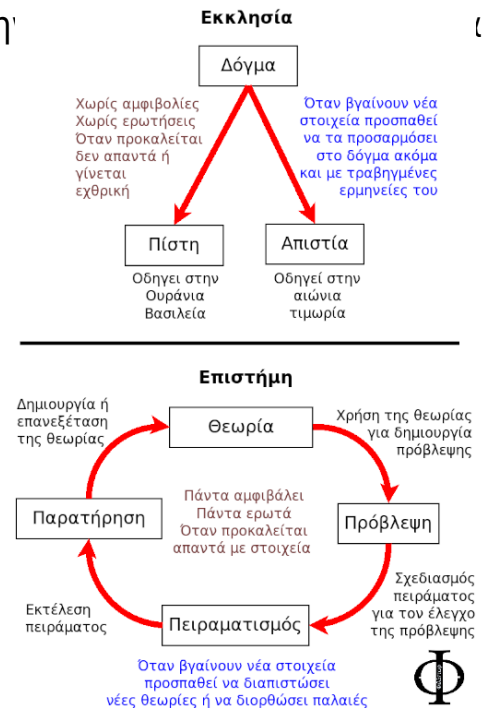
13.3 Το δεύτερο πρόβλημα είναι ότι σύμφωνα πάλι με τα Ευαγγέλια, θα επέλθει κάποια στιγμή η ανάσταση των σωμάτων και θα ενωθεί η ψυχή με το σώμα. Σε ποια μορφή θα είναι το σώμα, κανείς δεν ξέρει. Μάλιστα κατά τον Παύλο ο Θεός διατηρεί αποθηκευμένα τα σώματά μας (ίσως και σε άλλη μορφή) σε κάποιον από τους Ουρανούς (προφανώς) για να τα αναστήσει.

13.4 Έχει σημασία η επανένωση αυτή; Ναι· γιατί μετά την Κρίση, η αιώνια απόλαυση και η αιώνια τιμωρία θα βιώνονται σωματικά, θα υπάρχει αντίστοιχα απόλαυση ή πόνος όπως ακριβώς τον αισθανόμαστε στο σώμα μας σήμερα. Εδώ δεν χρειάζεται πολύ ανάλυση για να χαμογελάσουμε με την αφέλεια των πιστών. Ο Θεός της αγάπης αν οι άνθρωποι δεν του είναι τελείως πιστοί, θα τους τιμωρεί αιώνια και η τιμωρία αυτή **θα βιώνεται σωματικά**. Θα είναι εν ολίγοις ανυπόφορη και δεν θα υπάρχει τρόπος αποφυγής της. Υπάρχει καλύτερος τρόπος για να μετατρέπεις ελεύθερους ανθρώπους σε δούλους με την δική τους μάλιστα θέληση; Καταλαβαίνουμε τώρα πόσο με αυτές τις ιδεοληψίες γίνεται επικίνδυνη η θεολογία; Καταλαβαίνουμε ίσως πόση ζημιά ήδη έχουν κάνει ακόμα και σε εμάς τους ίδιους με αυτές τις ιδεοληψίες;

13.5 Αντίθετα η επιστήμη δεν έχει βρει κάτι που να μπορεί να ταυτιστεί με την πλατωνική ή και χριστιανική αντίληψη της ψυχής. Όλα τα κύτταρα του εγκεφάλου που εμπλέκονται στις λειτουργίες αυτές που θα μπορούσαν να έχουν σχέση και τις ονομάζουμε σαν ψυχικές λειτουργίες ή καταστάσεις, μετά τον θάνατο νεκρώνονται τελείως. Το σώμα αποσυντίθεται φυσιολογικά και δεν μένει τίποτα

που να έχει σχέση με την σωματική ή πόσο μάλλον τη

6.

13.6 Η ζωή μετά τον θάνατο είναι ένας ευσεβής πόθος του ανθρώπου που θέλει αθανασία, την στιγμή που ο επερχόμενος θάνατος δείχνει να είναι η μοναδική πραγματική αλήθεια. Όσοι θέλουν να μετέχουν κάποιας ας πούμε αθανασίας, ας μεγαλώσουν σωστά παιδιά, να λένε ότι κάτι θετικό πρόσφεραν στο κοινωνικό σύνολο, κάτι καλό άφησαν πίσω ή ας κάνουν κάτι καλό για την κοινωνία και την ανθρωπότητα, ώστε αυτή ίσως και να τους μνημονεύσει έστω για κάποιο διάστημα. **Άλλου είδους αθανασία δεν προβλέπεται.** Οι αρχαίοι πρόγονοί μας ήταν πιο ορθολογιστές σε αυτή τη περίπτωση, μόνο οι πραγματικοί ήρωες "πήγαιναν" στα Ηλύσια Πεδία, γιατί ήσαν οι μόνοι άξιοι της θύμησης.

13.7 Τα προβλήματα αυτής της θεώρησης τα βλέπουμε στις σφοδρές αντιδράσεις Εκκλησίας και ποιμνίου για την καύση των νεκρών που την καθυστέρησαν για δεκαετίες και ακόμα την σαμποτάρουν σε αρκετούς δήμους που προσπάθησαν και προσπαθούν να την εφαρμόσουν. Κανένας δήμος δεν κατάφερε να κάνει αποτεφρωτήριο, λόγω της επίσημης αρχικά και υπόγειας πλέον αντίδρασης της Εκκλησίας και υπάρχει στην χώρα μας μόνο ένα ιδιωτικό αποτεφρωτήριο στην Ριτσώνα που και αυτό έγινε μετά από πολλά βάσανα και καθυστερήσεις πριν τρία χρόνια.

14. Η επιστήμη της Αγίας Γραφής

14.1 Τεράστιο θέμα που δεν θα το αναλύσω εδώ. Υπάρχουν οι σχετικές δημοσιεύσεις:

Χριστιανισμός και επιστήμη,

Ο Θεός και η πραγματικότητα,

Το Επιχείρημα της Απιθανότητας, και το

η Επιστήμη της Γένεσης και της Αγίας Γραφής.

14.2 Αυτό που έχει ενδιαφέρον είναι ότι ενώ επί μιάμιση χιλιετία, η Εκκλησία θεωρούσε στην βάση της “θεόπνευστης” Αγίας Γραφής ότι μας λέει την αλήθεια, ακόμα και την επιστημονική, ενώ οι επιστήμες ήταν σε καταστολή εξ’ αιτίας της, ειδικά στην Ανατολή, σήμερα που όλα σχεδόν τα επιστημονικά θέματα όπως τα δεχόταν κάποτε έχουν καταρριφθεί από την επιστήμη, η Εκκλησία έρχεται να μας πει ότι δεν έχει καμία διαφορά ή σύγκρουση μαζί της. Ταυτόχρονα υποχωρεί σε ένα βαθμό λέγοντας ότι στα “ιερά κείμενα” είναι η θεολογική αλήθεια που έχει σημασία και όχι η επιστημονική.

14.3 Το ερώτημα είναι γιατί αφού η μόνη που μπορεί να ελεγχθεί εύκολα η επιστημονική δεν έχει σημασία; Και με ποιιά λογική τα κείμενά της που ως προς το επιστημονικό και με δυνατότητα ελέγχου κομμάτι είναι λάθος, αλλά με το θεολογικό που ελέγχεται δυσκολότερα είναι σωστά; Πώς και γιατί έχει την απαίτηση να την πιστέψουμε; Βέβαια όπως βλέπουμε ούτε το θεολογικό είναι σωστό και δημιουργεί ήδη τραγελαφικές καταστάσεις, από την άλλη πάντα υπάρχουν αρκετοί απολογητές που προσπαθούν να πείσουν με ερμηνείες επί ερμηνειών ότι η επιστήμη συμφωνεί με τους μύθους της θεολογίας.

15. Αλλάζει ο Θεός γνώμη;

Ένα από τα ενδιαφέροντα θέματα που είναι απόρροια των αναφερομένων στην Καινή Διαθήκη, είναι η αλλαγή της γνώμης του Θεού. Θα μου πείτε μπορεί ο Παντογνώστης να αλλάξει γνώμη; Ναι για την Εκκλησία που τον έχει φτιάξει στα μέτρα της, μπορεί και το έκανε.

15.1 Σε όλη την Παλαιά Διαθήκη ο Θεός έχει έναν μόνο αγαπημένο λαό τον εβραϊκό, τους άλλους ούτε να τους χέσει. Αυτός υποτίθεται είναι ο Θεός της

αγάπης προς τον άνθρωπο. Μάλιστα ο ίδιος ο θεός αυτός της αγάπης, διατάζει σφαγές και λεηλασίες των άλλων λαών που ήταν εμπόδια στον αγαπημένο του λαό να εγκατασταθεί εκεί που αυτός υποτίθεται αποφάσισε για αυτούς. Στην Καινή Διαθήκη προφανώς συνεχίζει την ίδια τακτική, δεν φαίνεται κάτι διαφορετικό, μέχρι τουλάχιστον να γραφτούν οι Πράξεις. Σε αυτές ο Θεός ξαφνικά αλλάζει γνώμη και αποστρέφεται τον μέχρι τότε αγαπημένο του λαό και υποτίθεται ότι μας αγάπησε όλους.

15.2 Δεν σας πείθει σαν σενάριο; Κι όμως έτσι είναι γραμμένο. Μετά από αυτό έπεσαν και οι λαθοχειρίες στα τέλη κάποιων Ευαγγελίων και πρόσθεσαν την νέα αυτή αλλαγή ως προϋπάρχουσα (Κατά Ματθαίον 28.19, Κατά Μάρκον 16.15, και τέλος Κατά Λουκάν 24.47). Μόνο που οι ίδιες οι Πράξεις τα διαψεύδουν. Δαπανούν πολύ φαιά ουσία για να μας πείσουν ότι έπρεπε να γίνει αυτή η αλλαγή που έγινε τότε και να απευθυνθούν οι χριστιανοί στους αλλόδοξους άρα και ο θεός ενδιαφέρεται για αυτούς. Άρα τα αρχικά Ευαγγέλια δεν το περιείχαν γιατί θα ήταν δεδομένο στις Πράξεις. Δεν θα χρειαζόταν τόση ανάλυση για να πείσει για κάτι που ήταν ήδη αναφερθείσα εντολή του Ιησού.

15.3 Είναι αστείο πραγματικά να θεωρούν τον Θεό που είναι παντοδύναμος και παντογνώστης και πανάγαθος, να αλλάζει γνώμη, να έχει αγαπημένο λαό (εις βάρος φυσικά των υπολοίπων) και να συνεχίζει να είναι θεός της αγάπης γιατί κάποια στιγμή άλλαξε γνώμη και τους έκανε όλους άξιους της αγάπης του. Είναι πράγματι τραγικό σύγχρονοι άνθρωποι, στην τρίτη χιλιετία, να θεωρούν ότι αυτό το σενάριο έχει ίχνος λογικής αληθείας. Η ξαφνική αυτή αποστροφή από τον παλαιό αγαπημένο λαό ήταν και η βασική αιτία του αντισημιτισμού. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος έχει ολόκληρο πόνημα Κατά των Εβραίων για να τον στοιχειοθετήσει.

16. Προφήτες, άγιοι και εμπειρία

16.1 Ας έρθουμε στο τελευταίο κομμάτι που είναι και αυτό που δήθεν αποδεικνύει την αλήθεια του δόγματος. Η ύπαρξη αγίων, η προσωπική εμπειρία και οι προφήτες.

16.2 Υπάρχει ένα χοντρό πρόβλημα. Άγιοι, δηλαδή ξεχωριστοί για το ήθος τους άνθρωποι που επηρέασαν θετικά ηθικά ή πνευματικά τους συνανθρώπους τους, υπήρχαν πάντα και υπάρχουν σε όλες τις θρησκείες, αλλά και έξω από αυτές και πάντα θα υπάρχουν. Το ίδιο και προσωπικά βιώματα ανθρώπων πιστών ή μη. Από την αρχαία Ελλάδα, και σε όλες τις θρησκείες, εμφανίζονται υποτιθέμενα οράματα ή θαύματα που οι μετέχοντες τα απέδιδαν στους θεούς τους ή συνεχίζουν να τα αποδίδουν σε αυτούς. Αυτός είναι και ο λόγος που καμιά απολύτως θρησκεία δεν έπεισε ποτέ τις άλλες για την ορθή της θεώρηση. Αυτός είναι και ο λόγος που οι θρησκείες είναι αποτέλεσμα της γεωγραφίας και της ιστορίας.

16.3 Αυτό που έχει ενδιαφέρον ειδικά για την Ορθοδοξία, είναι ότι οι άγιοι σταδιακά εκλείπουν. Αν η Εκκλησία είχε μια σωστή θεώρηση που με την εμπλοκή σε αυτή και με την διαρκή ενασχόληση ο άνθρωπος προχωράει στην αγιότητα, τότε έχει αποτύχει πλήρως. Θα έλεγε κάποιος ότι όσο καλύτερα εδραιωμένη είναι η Εκκλησία και όσο περισσότεροι είναι οι πιστοί τόσο και κάποιος από αυτούς θα ξεχώριζαν. Αντίθετα δεν βλέπουμε να βγαίνουν καινούργιοι άγιοι και όσοι ακόμα αγιοποιούνται προέρχονται από μια άλλη εποχή που πρακτικά έχει αλλάξει. Αν κάνουμε μια στατιστική ανάλυση στον χρόνο, θα δούμε εύκολα ότι οι περισσότεροι ονομασμένοι άγιοι "εμφανίστηκαν" σε ταραγμένες περιόδους, όπως στους καλούμενους διωγμούς, στην εικονομαχία και όπου υπήρχε αναταραχή με

θρησκευτικό πρόσημο. Η κανονικότητα δεν είναι ελπίδα για την Εκκλησία (όπως και για κάθε μεσσιανική ιδεολογία). Το ενδιαφέρον είναι ότι έχουν γίνει άγιοι αρκετοί καταστροφείς του ελληνικού πολιτισμού και μάλιστα οι πιο καταστροφικοί για τον ελληνικό πολιτισμό αυτοκράτορες, μια μικρή συλλογή από αυτούς εδώ.

16.4 Για τα θαύματα, αυτό που έχει σημασία είναι ότι ανεξάρτητα αν είναι ή όχι κάτι θαυμαστό και αξιοπερίεργο, κάτι που ούτως ή άλλως είναι σχετικό από πολλούς παράγοντες και δεν έχει αποδειχθεί, η **ερμηνεία που δίνεται σε αυτά εξαρτάται απόλυτα από το θρησκευτικό περιβάλλον** αυτού που το βλέπει και το διαδίδει και φυσικά το καρπώνεται. Αυτό ακυρώνει ταυτόχρονα όλες τις θρησκευτικές θεωρήσεις.

16.5 Το δεύτερο σημαντικό είναι να διαλογιστούμε αν ένα θαύμα έχει κάποιου είδους πραγματική αξία. Δηλαδή ποιο το νόημα του δακρύσματος μιας εικόνας ή το ανοιγόκλεισμα του ματιού ενός αγίου ή το κούνημα των καντηλιών της; Έχει κανένα νόημα ή πρακτική αξία, πέρα από το αντίστοιχο ιερατείο που καρπώνεται επιπλέον πρόβατα ή δωρεές και τα αμύν του ποιμνίου; Ένας θεός αν υπήρχε και ήθελε κάτι να μας πει, κάτι το προφανώς σημαντικό, αυτόν τον τρόπο θα έβρισκε; είναι κρίμα να χαρακτηρίζεται έτσι η νοημοσύνη σύγχρονων ανθρώπων από τέτοιες ηλίθιες σκέψεις.

16.6 Φυσικά και όλη αυτή η ιστορία και η απόλυτη ανάγκη του ποιμνίου για θαύματα είναι το έδαφος για κάθε λογής αγυρτείες για να το εκμεταλλεύονται. Δείτε εδώ εδώ και εδώ.

16.7 Η αυθεντικότητα της Παλαιάς Διαθήκης στηρίζεται στην γνωστή συνομιλία του Θεού (με τα οπίσθια) με τον Μωυσή, που του έδωσε τις Δέκα Εντολές. Με όλα τα θαυμαστά φυσικά που έγιναν στους Εβραίους, με τους Πατριάρχες, στην Αίγυπτο, κατά την Έξοδο, κατά την “εγκατάσταση” τους στην Χαναάν, και τέλος

με τους Προφήτες.

16.8 Ο Μωυσής είναι φυσικά μυθικό πρόσωπο και όλη η ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης μέχρι σχεδόν και τον Δαβίδ, είναι ξεκάθαρα μυθική, με υλικό τους μύθους από την περιοχή της Μεσοποταμίας και της ευρύτερης περιοχής, με σκοπό να απομακρύνει τους Εβραίους από τον αρχικό πολυθεϊσμό που είχαν και να συσπειρωθούν γύρω από τον Ναό του Σολομώντος, τον ναό του μοναδικού θεού όπως θέλανε τότε. Από τον Δαβίδ και μετά υπάρχουν κάποια ιστορικά στοιχεία που μπορούν να επαληθεύσουν εν μέρει την ιστορία των Γραφών. Υπάρχει και η σχετική δημοσίευση στην βάση των αρχαιολογικών ανασκαφών που έχουν γίνει, όπως και αυτή στη βάση των αρχαίων κειμένων της. Η Παλαιά Διαθήκη σαν συμπέρασμα είναι η μυθολογία ενός λαού, παρόμοια ίσως και κατώτερη με τις μυθολογίες των άλλων λαών που αντέγραψε, που κάποια μεσσιανική σχέση που επικράτησε μας την επέβαλλε σαν θέσφατο και δεν μπορεί να τεκμηριώσει σήμερα τίποτα το αληθές, ειδικά με την θεολογία της.

16.9 Τέλος άφησα το θέμα των προφητειών. Η έννοια προφήτης βγήκε μια εποχή σαν συνώνυμο του ποιητή ή και τροβαδούρου όπως θα λέγαμε σήμερα. Μέσα από τον εθνικισμό και τις γραφές των Εβραίων απέκτησε σταδιακά την έννοια που ξέρουμε σήμερα, με την έννοια ότι ο μοναδικός θεός τους μιλούσε μέσα από τα λεγόμενα των τροβαδούρων και κάτι τους έλεγε. Μετά την Βαβυλώνια αιχμαλωσία, ή κάτι από τα άσματά τους έδειχνε να είχε σημασία ή και προσέθεταν εκ των υστέρων λόγια στους τροβαδούρους αυτούς που υποτίθεται ότι επαληθεύθηκαν, με σκοπό την συσπείρωση φυσικά στο ιερατείο. Έτσι και οι προφήτες απέκτησαν την σημερινή τους έννοια. Μέσα σε αυτό πρέπει να

προσθεθεί ότι τα κείμενα στα ελληνικά της Παλαιάς Διαθήκης που έχουμε, είναι ερμηνεία και όχι ακριβής της μετάφραση αλλά ερμηνεία, αλλά και ότι όλες οι αναφορές της Καινής στην Παλαιά αναφέρονται επίσης στην συγκεκριμένη ελληνόφωνη ερμηνεία. Ο Διομήδης έχει κάνει μια εξαιρετική εργασία και παρουσίαση για το θέμα και καταλήγει:

Συνοψίζοντας τα παραπάνω άκρως ενδιαφέροντα στοιχεία και συμπεράσματα των καθηγητών, και έχοντας ως δεδομένα α) ότι δεν υπάρχει σε κανένα ιουδαϊκό κείμενο σαφής και συστηματική έκθεση διδασκαλίας για τον «Μεσσία» και β) ότι η ιδέα αυτή είναι υπό συνεχή διαμόρφωση αναλόγως την χρονική περίοδο που αναφερόμαστε και τις κοινωνικοεθνικές συνθήκες στον Ισραήλ (την προ βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας, την μετά βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας, την ελληνιστική περίοδο των Μακκαβαίων, και την περίοδο της Ρωμαιοκρατίας), ο «Μεσσίας» αρχικά θεωρείται άνθρωπος χρισμένος με έλαιον, απεσταλμένος από τον Θεό που κάθεται ή θα καθίσει στον θρόνο Δαβίδ ως απόγονός του, εξελίσσεται σε αρχιερέα ή προφήτη που πάλι χρίεται με έλαιον και είναι επίσης άνθρωπος που θα εκπληρώσει το σχέδιο του Θεού συντρίβοντας το κακό (στο σημείο αυτό μπαίνει η εσχατολογία). Εν συνεχεία, θεωρείται ότι ως αρχιερέας θα κατάγεται από την φυλή του Λευί, και θα λυτρώσει τον Ισραήλ από τους εχθρούς του, υψώνοντάς τον με κέντρο την Ιερουσαλήμ. Αυτά δεν δίνουν σε καμία των περιπτώσεων θέση περί «γέννησης από Παρθένο», «σάρκωσης του Θεού-Λόγου», και περί του «Πάσχοντος Μεσσία». Αυτά είναι χριστιανικά κατασκευάσματα και αποτέλεσμα πολλαπλών αναθεωρήσεων περί του «Μεσσία». Μια ακόμα πινελιά στο αντιφατικό πορτραίτο του «Μεσσία».

Οι χριστιανοί ισχυρίζονται ότι λάθος κατανόησαν οι Ιουδαίοι. Αλλά αν συμβαίνει αυτό, τότε ποιός ευθύνεται για την παρανόηση, παρά μόνο ο Θεός; Όμως, όπως είδαμε και παραπάνω, αν πράγματι η περί του «Μεσσία» ιδέα ήταν «αποκάλυψη» και όχι κατασκευάσμα, δεν θα έπρεπε να υπάρχει η ανωτέρω σύγχυση. Θα έπρεπε τα πράγματα να είναι σαφή. Εξετάζοντας τα χριστιανικά επιχειρήματα, διαπιστώνεται ακόμα περισσότερο η μεγάλη απάτη. Διότι οι διαφορές στις παραθέσεις των ευαγγελιστών από την Παλαιά Διαθήκη δεν είναι μόνο λεκτικές σαν να έγραφαν από μνήμης. Είναι ουσιαστικές, επί του νοήματος, το οποίο αλλάζει εντελώς.

16.10 Στο Εξετάζοντας τις «προφητείες» για τον Ιησού θα βρείτε όλα τα σχετικά κείμενα και εδάφια που αποδεικνύουν ότι οι “προφητείες” που υποτίθεται

αναφέρουν τον συγκεκριμένο Ιησού των Ευαγγελίων, είναι κακές ερμηνείες και διαστρεβλώσεις της ελληνικής αυτής ερμηνείας της Παλαιάς Διαθήκης.

17. Επίλογος

17.1 Είδαμε αρκετά στοιχεία της δογματικής θεολογίας, τα λογικά και επιστημονικά προβλήματα που έχει και τα προβλήματα που έχει φορτώσει στην κοινωνία μας. Είδαμε ότι είναι σαθρή τόσο στο έδαφος που είναι στηριγμένη όσο και στα υποστυλώματα που κατά καιρούς βάζει, που είναι της ίδια λογικής. Μιας λογικής που κρατάει το ποίμνιο σε λογικές Μεσαίωνα.

17.2 Η Ορθόδοξη Θεολογία υποτίθεται ότι είναι πανεπιστημιακό μάθημα, αλλά δεν μπορεί να κριτικάρει λογικά τα κείμενα πάνω στα οποία έχει στηριχθεί, δεν μπορεί να κρίνει τις αποφάσεις των "αλάνθαστων" Συνόδων, στηρίζεται μόνο σε ότι θεωρήθηκε τελικά ορθόδοξο από την μακραίωνη αυτή διαδικασία, θεωρώντας την ως ντε φάκτο σωστή και αγνοώντας τους παράγοντες (συνήθως μυθικούς, πολιτικούς ή προσωπικούς) που την επηρέασαν στην μακραίωνη διαδρομή της. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να αναλύει επαναλαμβανόμενα την κάθε λέξη σε όσα έχουν θεωρηθεί ως σωστά από το παρελθόν και να κρίνει τα υπόλοιπα με βάση αυτά και μόνον, προσπαθώντας τελικά όλα αυτά τα "ορθόδοξα" του παρελθόντος να τα προσαρμόσει σε μία ως πούμε σύγχρονη κατανόηση, με ευφάνταστες συχνά ερμηνείες. Αυτό φυσικά δεν έχει σχέση με επιστήμη, αλλά με δύλιση του κώνωπα στο αποτέλεσμα της διαιώνισης μιας αρχαίας φαντασίας ή και παράνοιας.

17.3 Υπάρχει δυνατότητα για κάτι καλύτερο;

17.4 Η καλύτερη απάντηση θα ήταν να καταργηθεί τελείως με αυτή τη μορφή, να παραμείνει σαν θρησκεία και να γίνει ένα μεταφυσικό ερευνητικό πεδίο φιλοσοφίας, η οποία αν μη τι άλλο επιτρέπει στον νου να σκεφτεί ελεύθερα χωρίς δόγματα και περιορισμούς.

17.5 Το πρόβλημα είναι ότι η κοινωνία αποτελείται ήδη σε μεγάλο βαθμό από μέλη ποιμνίων (πρόβατα), τα οποία δεν θέλουν να σκέφτονται, δεν θέλουν να ασχολούνται. Θέλουν έναν τσομπάνη, έναν ηγέτη να τους καθοδηγεί και να τους λέει τι είναι καλό και κακό και έτσι να πορεύονται. Η εποχή του ενεργού πολίτη που θα έχει γνώση, γνώμη και άποψη είναι ακόμα μακριά. Τραγικό θα μου πείτε αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Η ίδια η Εκκλησία έχει επενδύσει πολύ σε αυτό και το έχει καταφέρει, κρατώντας μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας μας πίσω στον Μεσαίωνα. Η πλειοψηφία αυτών δεν θέλει να σκέφτεται, δεν θέλει να κρίνει και να αποφασίζει και για τον λόγο αυτό το ποίμνιο είναι και ελκυστικό προϊόν για κάθε λαϊκιστή πολιτικάντη, ή και άλλων λιγότερο λαϊκιστών που πουλάνε προκλητικά μερικές φορές ευσέβεια, ώστε η κατάσταση αυτή με τη βοήθεια των υποκριτών πολιτικών αυτών να διαιωνίζεται.

17.6 Έτσι το μπαλάκι έρχεται στους πνευματικούς ταγούς της κοινωνίας να ξεκαθαρίσουν τι μπορεί να έχει ίχνος αλήθειας και τι ανήκει στον κόσμο του Άγιου Βασίλη και έτσι η κοινωνία να πάρει θέση. Ο κόσμος του Άγιου Βασίλη είναι χρήσιμος για τα παιδιά μέχρι τουλάχιστον να απογαλακτιστούν νοητικά από τους γονείς και έχει την χρησιμότητά του. Ξέρουμε όμως ότι είναι ένας κόσμος μυθικός με πεδίο αναφοράς τη χαρά των παιδιών και έτσι του συμπεριφερόμαστε. Το ίδιο οφείλει να συμβεί και με την ορθόδοξη θεολογία.

17.7 Θα μπορούσε αυτή να βελτιωθεί;

17.8 Όχι. Θα μπορούσε όμως να μεταστοιχειωθεί σε κάτι νέο. Η Εκκλησία είναι ένας τεράστιος οργανισμός με τεράστια δύναμη και εξουσία και δεν θα καταθέσει τα όπλα. Αυτό που χρειάζεται είναι να υπάρξουν κάποιοι θεολόγοι που να διαστρέψουν αυτό το συνονθύλευμα σε κάτι νέο και διαφορετικό, πιο ηθικό και χρήσιμο για την κοινωνία, που θα έχει ίσως πρότυπα από το όποιο μυθικό μας παρελθόν, αλλά σαν σύμβολα και μόνον και που θα προσανατολιστεί στην πραγματική εργασία που μπορεί να κάνει ή όποια Εκκλησία του μέλλοντος, να καλύψει τις μεταφυσικές ανάγκες των πιστών της, χωρίς να εμπλέκεται στην

πολιτική και την κοινωνία. Δύσκολα πράγματα δηλαδή.

17.9 Θα φέρει αυτό σχίσμα στην Εκκλησία; Φυσικά όπως κάθε τι το νέο. Αν όμως η επίσημη Εκκλησία δεχθεί τις απαραίτητες αλλαγές στη θεολογία της, τότε η παλιά (η σημερινή) θα γίνει κάτι σαν τους σημερινούς παλαιομερολογίτες και κάποια στιγμή θα φθίνει.

Υ.Γ. Το παρόν γράφηκε με αυτό τον τρόπο, απευθυνόμενο στους σημερινούς σπουδαστές της Θεολογίας. Γνωρίζω ότι πολλοί από αυτούς βρέθηκαν εκεί για διάφορους συχνά και άσχετους λόγους (μέσω της Θεολογίας στην οποία μπαίνουν εύκολα, μπορούν να μεταπηδήσουν σε άλλες δύσκολες σχολές) και έχει σκοπό να τους προβληματίσει για το περιεχόμενο της σπουδής τους, ώστε κάποια στιγμή ίσως να έλθει μια ουσιαστική αλλαγή.

Φιλίστωρ

Βιβλιογραφία

Αγία Γραφή, wikisource.

Richard Carrier, *Ιησούς - τι πραγματικά πίστευαν οι πρώτοι χριστιανοί για την ιστορικότητα του Ναζωραίου*, Δαιδάλεος, Αθήνα 2022.

Δημήτρης Δημητριάδης, «Έωλο!»: Ο Δημήτρης Δημητριάδης κρίνει το νέο βιβλίο του Χρήστου Γιανναρά «Γρίφος θάνατος», στο <https://bit.ly/3eWPE4u>, αρχειοθετημένο στο <https://bit.ly/3so7OPH>.

Αρσένιος Μέσκος, *Σοκ και Δέος - Ο Θεός στην μετά Χριστόν Εποχή*, Αρμός, Αθήνα 2009. (βιβλίο που παρουσιάστηκε και εδώ)

Ιωάννου Καρμύρη, *Σύνοψις της Δογματικής Διδασκαλίας της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, Αθήνα 1957.